

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NIGHT TIDE

A NOVELLA

GRACE DRAVEN

USA Today Bestselling Author of **RADIANCE**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE GELGİTİ

Bir Wraith Flings Novellası

GRACE DRAVEN

GECE GELGİTİ
TARAFINDAN GRACE DRAVEN

Copyright © 2016 by Grace Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Lora Gasway için, Tanrı'da yaşayan arkadaşım için.

İÇİNDEKİLER

[Night Tide Yazar](#)

[Hakkında](#)

Gece Gelgiti

"Ölü adam Solyom dün gece karısının sesini duyduğunu söyledi."

Babası Odon yanmayan piposunun sapı etrafında konuşurken Zigana bakışlarını önlerindeki uçsuz bucaksız denizden ayırmadı. Birlikte durmuşlar, sudan esen rüzgârla savrulmuşlardı. Sabah güneşinin ışıkları dalga uçlarında parıldarken, yukarıda kanat çırpıp martılar birbirlerine meydan okuyorlardı.

"Konuşan bir ses mi? Tek duyduğum garip bir çılgıktı." Bir gece önce bir sesle uyanmıştı, hiçbir insan boğazının yaratamayacağı ve hiçbir deniz canlısından duymadığı ürkütücü bir ağıt.

Odon'u kapının yanındaki pencerede dikilirken bulmak için küçük tavan arası yatak odasından merdivenlerden aşağı süzölmüştü. Azalan ay, berrak camların arasından hiç ışık vermiyordu. Ocakta sönmekte olan ateşin son közlerinin yanında silüet halinde duruyordu. Karanlıkta bile onun endişesini hissediyordu. Ağıt, duvarlara ve kapının altındaki çatlaklara sızarak tekrar geldiğinde omurgasına soğuk bir su sıçrattı.

"Duyuyor musun?" Odon fısıltıyla sordu ve Zigana, sırf yan odada uyuyan annesine saygısından dolayı sesini alçak tutmadığından şüphelendi.

"Evet," diye fısıldadı ve pencereden geceye bakmak için hemen arkasında durdu. Uzakta, kıyı şeridinin kum tepelikleri ve tuzlu otlardan oluşan bir bariyerin ardında gizlendiği ufukta hayalet gibi yeşil bir parıltı belirliyordu. "O da ne?"

"Buraya ait olmayan şey."

Şimdi bile, parlak bir sabah güneşinin ve hayatının her günü olduğu gibi aynı görünen bir kıyı şeridinin altında, onun cevabını hatırlayınca ürperdi.

Odon piposunun sapını kuvvetle çiğnerken kaşlarını çatarak yüzündeki çizgileri biraz daha derinleştirdi. "Sesi ya da bir kadın sesini başka birinin duyup duymadığını merak ediyor insan."

Zigana onun kaşlarını çatmasını taklit etti ve elini ıslak kuma gömmek için eğildi. Deniz suyu parmak eklemlerinin üzerinden akıyordu, yaz sıcaklığında ve sırlarla doluydu. Zigana'nın

Akıntılar ona hikâyelerini damarlarında bir uğultu halinde, bazen de zihninde bir görüntü olarak anlatıyordu. Bir şey dün gece derinlere dönmeden önce bu sığıklarda yüzüstü. Her zamanki yırtıcıları korkutup kaçırarak bir şey.

Gözlerini kısarak babasına baktı. "Hissedebiliyor musun? Yanlışlığı?"

Onun yanına çömeldi ve ellerini cam inceliğindeki suda kaydırdı. "Evet. Tatlı bir pastanın içindeki zehri tatmak gibi."

Karşılaştırmayı uygun buldu. Denizin tehlikeleri vardı. Her denizci, balıkçı ve kıyıda yaşayan herkes bunu bilir ve kabullenirdi. Uğuldayan fırtınalar ve bir insanı bütün olarak yutabilecek yaratıklar -eğer önce parçalanmayacak kadar şanslıysa. Bunlar günlük hayatın bir parçasıydı ve köylerinde kendisi de dahil olmak üzere Gri'ye birini kaptırmamış tek bir aile yoktu. Yine de bu farklıydı, gelgitin içinde bir başkalık vardı.

Odon ayağa kalktı, ellerini pantolonuna kuruladı ve kumsalda sakın sakın bekleyen iki ata doğru yürüdü. Zigana da onu takip etti, bakışları kısrağı Gitta'ya takılınca dünyası başına yıkıldı.

Gitta, en azından hızlı ve uzun bacaklı bineklere alışkın olanlar için tam bir canavardı. Yemek tabağı büyüklüğündeki toynaklarıyla bir öküz kadar sağlam yapılı olan at, omuzları bir ahır kapısı kadar geniş ve kalın, arka ayakları kaslarla dalgalanarak omuzlarında on yedi el yüksekliğinde duruyordu. Zigana'nın bir tabure ya da iz olmadan ata eyersiz binmek için koşarak sıçraması gerekiyordu. Gitta'nın yavrusu Voreg adlı kısrağı da en az onun kadar iri cüssesiyle yanında duruyordu. Yeleleri rüzgârda dalgalanıyor ve çılgın atan martıları sanki sinir bozucu kum sivrisineklerinden başka bir şey değilmiş gibi görmezden geliyorlardı.

Zigana Gitta'nın boynunu okşadı ve sepetlerindeki düğümleri kontrol etti. Odon da aynısını Voreg'in yüküne yaptı ve başını hızlıca sallayarak kıyının daha gerisinde bekleyen topluluğa -Gitta ve Voreg gibi atların yanında duran kadın ve erkeklere- doğru ilerledi. "Ne düşünüyorsunuz?" diye . "Trolle avlanmak güvenli mi?" Tekrar denize döndü. Odon ona bu soruyu karides avlama sezonu boyunca her gün sormuştu. Birkaç istisna dışında evet derdi. Bugün neredeyse hayır diyecekti. Elinin üzerinden akan sular, dalgaların altında orada olmaması gereken hiçbir şeyin yüzmediğinden emin olmasını sağlıyordu ama tuhaflik hissi devam ediyordu. Dilinde neredeyse tadını alabiliyordu, acı ve Kalın.

"Yeterince güvenli," diye yanıtladı. "Dün gece şarkısını söyleyen her neyse gitmiş.

Şimdilik."

Odon arkalarında bekleyen karidesçilere işaret etti. Atlar arabaları suya doğru çekerken, ıslak kumun üzerinde yuvarlanan araba tekerleklerinin gıcirtısı sörfün durmak bilmeyen akıntısının üzerinde yükseliyordu. Zigana ve diğerleri kısa sürede arabaları çözmüş, tahtaları yerleştirmiş ve ağları sabırla bekleyen bineklerine takmışlardı.

Gitta, hanımını acele için cesaretlendirmek istercesine geniş burun deliklerinden hızlı bir hava püskürterek Zigana'nın nemli saçlarını karıştırdı. Zigana izi kullandı

ata bindi ve tahta eyere oturmak için bir bacağını kısırağın geniş sırtına doğru salladı. Eyerin her iki yanında arkasına bağlı sepetleri ayarladı ve keskin bir ısıklık çaldı. Odon ve Voreg'i takip ederken, karides ağı arkasından sürüklenirken, kısarak dalgalanan dalgalara doğru ağır ağır ilerledi, sığ dalgalar alt bacaklarındaki tüyleri köpürttü.

Diğer trol tekneleri de onlara katılmış, bir düzinesi kıyıya paralel ilerlemek için yayılmış, atları tarlalardan buğday yerine denizden karides topluyordu. Zigana eyere yerleşti, kısarak dalgaların arasında yol alırken vücudu Gitta'nın yavaş ritmiyle sallanıyor, ara sıra burnunu suya daldırıyordu. Başını savurdu, burun deliklerinden sprej üflerken yakası göğsüne çarpıyordu.

Zigana on dört, Gitta ise üç yaşındaki bir kısarak olduğundan beri bunu neredeyse her yıl birlikte yapıyorlardı. Gökyüzü kapalı, sular soğuk ve sisli olduğunda bile Zigana trolle gezinmeyi severdi. Gitta'nın karnına kadar gelen ve Zigana'nın ayak parmaklarının arasından kayan gelgitle geçirilen zamanı seviyordu. Grinin tuzlu kokusu, martıların çığlıkları ve ağı sürüklerken sudan yuvarlanan durmak bilmeyen tuz rüzgarı; bunlar istisnasız ruhunu yatıştırır, onu mutlu eder, en büyük kederinde teselli verirdi. Şimdiye kadar.

Su hafızayı taşıyordu. Her zaman taşıdı. Odon gibi Zigana da Gri'nin yaşamını her zaman görme ya da koklamanın ötesinde hissetmişti. Bazıları buna ikinci görüş diyebilirdi ama öyle değildi. Geleceği görmüyor ya da denizde kehanet okumuyordu. Bu daha çok bir histi, sanki Gri ara sıra sırlarını ona vermeyi seçiyor ve zihnini dalgaların altında yüzen şeylerin ipuçlarıyla dolduruyordu. Çoğu zaman yaklaşmakta olan fırtınayı tahmin edebiliyordu ama bunu her deneyimli denizci yapabilirdi, dizleri şiştiğinde güçlkle yürüyebilen yaşlı Ambrus öyle. Onun ve Odon'un aksine, suların girmek için güvenli olup olmadığını ya da büyük yırtıcı balıklardan birinin her zamanki yemeğinden farklı bir av aramak için sığılıkları ziyaret etmeyi seçip seçmediğini söyleyemezlerdi.

Çoğu zaman karidesçiler bir ata saldıracak kadar büyük balıklar için çok sığ sularda trolle avlanırlardı ama istisnalar da vardı ve hiçbirisi kıyıya yakın bir yerde ileri geri devriye gezerken dalgaları yaran bir sırt yüzgeci görmeyi hafife almazdı. O zamanlarda, Zigana elini Gri'ye daldırdığında, sulu karanlığın ve kanın, testere bıçağı gibi dişlerin donuk fildişinin veya dikiş iğnelerinin Doğa'daki eşdeğeriyle dolu ağızların flaşlarını yakaladı. O zamanlar trolle balık avlamıyorlardı ve köylüler "su görüşü" dedikleri şey için hem ona hem de Odon'a güvenmeye başlamışlardı.

Bu sabah Gri kendini güvensiz hissetmemişti ama bir şekilde kirlenmiş hissetmişti. Ellerinin üzerinden akan dalgaların dokusu ya da sıcaklığı bir gün öncesinden farklı değildi ama Zigana bir sümüksü hissinden kurtulamıyor ve bu histen kurtulmak için parmaklarını eteklerine tekrar tekrar siliyordu. Şimdi bile, sorunsuz bir Gitta'ya binerken, ayaklarını sörfte sürüklemekten kaçınmak için dizlerini kısırağın yanlarından daha yukarı kaldırdı.

İlk trollerini bitirdiler ve atları dinlendirmek ve ağları boşaltmak için kıyıya geri döndüler. Zigana içindekileri kovasına boşalttı ve karides, yengeç ve küçük balık ayıklayarak son ikisini bir martı sürüsünün kolay bir yemek yakalamak için beklediği köpüklü dalgalara geri attı. Etrafındaki dedikodular her zamanki neşesinden yoksundu ve diğer trolcüler avlarını eleyip ihtiyar Solyom'dan bahsederken onları dikkatle dinledi.

"Trezka öldüğünden beri iyi değil."

"Neden öyle olsun ki? Birbirlerini çocukken tanıdılar ve çok da büyük değilken evlendiler."

"Ama onun sesini duymak? Belki de ona musallat olmuştur."

Trolcülerden birkaçı önlerinde bir koğuş çizmek için işlerine ara verdi. Zigana gözlerini deviren Odon'a baktı ve havada uçan bir martıya bir yengeç fırlattı.

"Hiçbir şey duymadım," dedi bir kadın. "Ama rüya gördüm. Suyun içinde yosun izleri gibi yüzen altın paralar." İç çekti. "Tek yapmam gereken onların arasından yüzmek ve hazinelerini eteklerimde toplamaktı."

"Keşke bunu de hayal edebilseydim," diye cevap verdi bir başka kadın.

Rüyacı başını salladı, yüzü solgun ve sertti. "Hayır bilmiyorsun. Paralar beni aşağıya sürükledi. Onları eteğimden atmaya çalıştığımda bile yapışıp kaldılar. Boğuldum."

Küçük grupta gözle görülür bir ürperti dalgalandı. Boğulmalar oluyordu. Deniz kenarında yaşıyorlardı ve en iyi yüzücüler bile bazen yenik düşebiliyordu. Yine de, bu gerçeğin kabul edilmesi olayın dehşetini azaltmıyordu.

Trolcüler atlarının koşumlarını ayırıpeledikçe ya da kontrol ettikçe sessizlik hüküm sürüyordu. Sonunda bir adam konuştu ve çenesini Odon'a doğru uzattı. "Peki ya sen Odon? Altın rüyaları mı yoksa kulağına tatlı sözler fısıldayan karının sesi mi?"

Odon homurdandı. "Frishi'nin horlamalarını tatlı sözler olarak saymak istemiyorsan, hiçbir şey duymadım," diye yalan söyledi. "Bebek gibi uyudum." Sözlerinin yarattığı kahkahalar kumsaldaki havayı yumuşattı ve kısa süre sonra atları suya geri götürmek için tekrar ata bindiler.

Zigana eyere tırmanmadan önce durakladı, Odon yaklaştığında yüz hatları kasvetliydi. "Onlara inanıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti, avuçlarındaki kirli suyun yağlı dokunuşunu ve gecenin küçük saatlerinde usulca söylenen bir ağıtın anısını hatırladı. "Bunun sadece bir rüya olduğunu mu? İstiyorum."

"Ben de öyle." Gitta'nın kaslı omzunu okşadı. "Hadi o zaman. Gün boşa geçiyor."

Günün avını öğleden sonra bitirdiler ve avlarıyla birlikte eve dönmek üzere toparlandılar. Zigana babasının Voreg'i arabasına bağlamasına yardım etti.

Gitta ile aynı şeyi yapıyordu. Adam kayalığa ve tepesine tünemiş, Gri'ye bakan heybetli kaleye doğru işaret ederken kolunun çizgisini takip etti. Bir araba kervanı yavaşça barikata doğru ilerliyor, o mesafeden ateşböceklerinden daha büyük olmayan insanlar yanlarında yürüyordu.

Odon, "Görünüşe göre kalenin yine sakinleri var," dedi. "Yaşlı lordun geri döneceğini hiç sanmıyordum." Denize ve tekrar kayalığa baktı. "Bugünlerde Ancilar'da garip şeyler oluyor."

Zigana'nın kalbi göğsünde çırpındı. Bir an için denizin verdiği tedirginliği ya da insanlık dışı bir sesle mırıldanan şarkının anısını unuttu. Kız kardeşi Ancilar'a mı dönmüştü? Pricid'in sarayını ve kralı Topal Sangur'u terk edip doğduğu yere mi dönmüştü?

"Umutlarını çok yüksek tutma, Ziga." Odon ona acıyan gözlerle baktı. "Yukarıda babası yerine Jolen olsa bile..."

"Beni arayacağının garantisi yok." Bunca yıldan ve Jolen gibi soylu bir kadının, bir balıkçının kızı olarak yetiştirilmiş piç bir üvey kız kardeşe gözlerini yumacağına dair mantıklı varsayımdan sonra bile bu sözleri söylemek acı veriyordu. Yine de Zigana onun Jolen olduğunu ve sörfte oynadıkları ve alacakaranlıkta tarlalarda ateş böceklerini kovaladıkları ortak çocukluk günlerini hatırlayabileceğini umuyordu.

Odon bir ucundan Voreg'in hörgücüne bağlı dizgini aldı ve arabasının yan kenarına tünedi. "Annen kimin taşındığını öğrenmek için can atıyor olacak." Gıdaklayıp dizgini çekti ve kısarak eve doğru yürümeye başladı.

"Hemen öğrenip bize söyleyecektir," diye arkasından seslendi Zigana, onun hareketlerini taklit ederek Gitta'yı takip etmesi için yola koydu. At arabası tuzlu otlardan oluşan bir duvarın arkasına geçene ve onları gözden kaybedene kadar kale yolunu ve yolcularını izledi.

Ahıra girip atları arabalardan indirdiklerinde denizin tuzlu kokusunun yerini keskin hayvan ve gübre kokusu aldı. Odon ağlarını ve avlarını boşaltırken Zigana da Gitta ve Voreg'in koşumlarını çözdü ve iyice fırçalanmaları için ahırlarına götürdü. bittiğinde her iki kısrağı da besleyip suladı ve ahırdan ayrıldı.

Şato tepesine yaptığı geziden yeni dönmüş olan annesiyle kulübelerinin kapısında karşılaştı. Frishi'nin gözleri merakla parlıyordu ve ağzı sinirli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Vaktimi boşa harcadım," diye tersledi ve içeri girip kuru lavabonun yanındaki kancadan bir önlük çıkarıp beline bağladı.

Zigana, soruyu sorduğuna pişman olacağını bildiği halde sempati duyduğu için yine de sormak zorunda kalarak onun peşinden yürüdü. "Neyin var anne?"

Frishi ateş yakmak için ocağın başına çömelmeden önce ona bir kova uzattı. "Orada herkes midye gibi ağzı sıkı. Kimse kimin taşındığını kabul etmiyor. Ev yıllardır boştu, Jolen o adamla evlendiğinden beri.

iç lord." Ocağın yanındaki kutudan bir parça kömür bezi aldı ve kömürleri yakmakla meşgul oldu. "Bunu uzun süre gizli tutamazlar," dedi, sanki ne pahasına olursa olsun kalenin yeni sakinlerinin gizemini çözmeye yemin etmiş gibi. Zigana'nın elindeki testiye işaret etti. "Onu ağzına kadar doldurmam ve çabuk yapmam gerekecek. Bu çorbayı bir an önce hazır etmezsem baban masayı çiğnemeye hazır olacak."

Zigana kuyuya gitmek üzere kulübeden ayrıldı, yolda Odon'un yanından geçerken o da dışarıda büyük bir kazanın altında kendi ateşini yakmış, bir kısmını saklamak bir kısmını da satmak üzere avlarını kaynatmaya hazırlanıyordu.

"Ne dedi?" diye .

Zigana başını salladı. "Dışlanmış durumda. Kimse ona kimin taşındığını söylemiyor. içeri."

Odon güldü ve masanın yanındaki karides yığınının karıştırdı. onu. "Saklayacaklar. Kimse annenden uzun süre bir şey saklayamaz." Bu doğrudu. Frishi özür dilemeyen bir dedikoducu olarak ün yapmıştı, Ama Zigana'nın burnunu sokmasından şikâyet eden köylüler her türlü haber için ilk ona başvuruyordu ve Zigana kovalarına su doldurmayı bitirdiğinde Frishi'nin arkadaşlarından oluşan bir kalabalığın, onun kaleye yaptığı elde etmeyi başardığı bilgileri duymak umuduyla küçük salonlarına doluşacağını tahmin ediyordu.

Pompanın başında eğildiği yerden doğruldu ve eliyle gözlerini güneşten koruyarak kayalığın üzerine tünemiş kaleye baktı. Banat Kalesi yedi yıldır boş duruyordu. Bir zamanlar Nemes Kalesi olarak anılan kalenin adını Lord Boda, karısı doğum sırasında öldükten sonra değiştirmişti. Asil Kale ya da Hüzün Kalesi, hangi ismi alırsa alsın, Zigana hayatı boyunca oraya çekilmişti. Kız kardeşi Jolen orada doğmuştu ve o ve Zigana çocukken sık sık labirent gibi koridorlarında birlikte koşturmuşlardı: Lordun meşru kızı ve onun piç kızı.

Terk edilmiş malikânesine göz kulak olmak için geri dönmüş, sörfünün sesinde yaşayan herkes gibi amansızca Gri'ye geri mi çekilmişti? Yoksa Banat Kalesi'ne başka biri mi gelmişti, altında uzanan düz kumsalların ve sakin sığılıkların tadını çıkarmak isteyen bir ziyaretçi mi? Jolen geri mi dönmüştü?

Bu düşünce Zigana'nın kalbinin çarpmasına neden oldu. Üvey kız kardeşi kendisinininkinden çok farklı bir dünyada yaşıyor ve hareket ediyordu. Zigana'nın aristokrat yaşamıyla ilgili anıları, Jolen'in babası ve hemşireleri tarafından Zigana'yla sörfte ya da kalenin bir tarafını kaplayan mutfak bahçelerinde oynamasına izin verildiği çocukluk yıllarının puslu anılarıyla sınırlıydı. Jolen'in Pricidian sarayının mücevherlerinden biri olarak ünlendiği söylentilerinin buraya kadar ulaştığı saray hayatı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da en azından isyana kadar öyleydi. Ancılar'a da kendisinin ve kocasının gözden düştüğüne dair söylentiler yayılmıştı.

"Ziga! Suyum nerede?"

Frishi'nin tiz komutu düşüncelerini böldü ve dolu kovayı kulübeye geri taşıdı. Görünüşe bakılırsa köyün kadınlarının yarısı salona dolmuş, şatoya kimin taşınacağı konusunda tahminler yürütürken birbirlerine sorular yöneltiyorlardı. Kovayı masanın üzerine bıraktı ve Odon'un akşam yemeklerine yetecek kadar almak için uğrayan köylülere pişmiş karides paketlemesine yardım etmek için dışarı kaçtı.

"Korkak," dedi sırtarak.

Paraları sayarken ve Frishi'nin salonuna sıkışmamış birkaç kadından birine iki paket karides uzatırken "İhtiyatlı," diye cevap verdi. "Ve seni orada soruları yanıtlarken göremiyorum."

"Tıka basa kadın dolu bir evde yalnız bir adam ya ölüdür ya da ölmek için yalvarıyordur. Ben ikisi de değilim."

"Tanrılar nasıl isterse öyle olsun," diye söze karışan bir müşteri, Odon'un tarif ettiği senaryoda kapana kısılma düşüncesiyle dehşete kapıldığını belli eden bir ifadeyle ve bilgece başını salladı.

Yanındaki karısı küçümseyerek homurdandı ve dirseğiyle onunkine vurdu. "Evde sadece bir kadın olsa bile güvende olduğunu sanma, seni yaşlı pislik." Zigana'nın uzattığı paketi aldı ve talihsiz eşini yolun aşağısına doğru itti.

"Klotild'le değil de Frishi'yle evlendiğim için her gece tanrılara şükrediyorum," dedi Odon ve rahatlamış bir ifadeyle alnını sildi.

Zigana çiftin ana yolun dışındaki bir ara sokakta kayboluşunu izledi, Klotild yol boyunca eşine söyleniyordu. "Ben de onlara teşekkür ederim," dedi.

Onun minnettarlığı Odon'unkiyle aynı nedenden kaynaklanmıyordu. Odon onunla evlendiğinde Frishi, Lord Boda'nın çocuğuna hamileydi. Frishi'ye iyi bir koca olmuş ve Zigana'ya kendi çocuğu gibi davranmıştı. Boda onu doğurmuş olabilirdi ama Odon kan bağı dışında her yönden onun babasıydı.

Su görüşü yeteneğini bile paylaşıyorlardı ama Odon'unki annesine kadar uzanırken Zigana'nın kimden miras kaldığını kimse bilmiyordu. Jolen'in ona anlattıkları dışında Boda ya da ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu da çok azdı ve küçük bir çocuğun bakış açısıyla anlatılmıştı. Frishi, her zamanki açık sözlü doğasının aksine, Zigana kadınlığa adım attığında ve ilişkileri hakkında onu sorguladığında bile Lord Boda hakkında ağzını sıkı tutmuştu.

Su görüşü tesadüfi bir hediye idi ve Zigana'nın gayri meşruluğunu kıyaslandığında önemsiz bir şey haline getiriyordu. Tıpkı Odon gibi o da toplumda kabul görmüş ve yeteneğine değer verilmişti. Piçler genelde bu kadar şanslı olmazdı.

O akşamki yemek çorba ve Frishi'nin bitmek bilmeyen spekülasyonlarından oluşuyordu

kaleye kimin taşınacağı üzerine. Komşu köy Nodaski'nin belediye başkanından Aksak Kral Sangur'un kendisine kadar uzanıyordu. Odon ekmeğini çorbasına batırdı ve her zaman yaptığı gibi sessizce yemeğini yedi. Zigana annesinin düşünce zincirini şatodan uzaklaştırmak için cesurca bir çaba gösterdi. "Dün gece garip bir şey duydun mu anne?"

Frishi'nin kaşlarını kaldırması Zigana'yı ikna etti. "Hiç sanmıyorum. Nasıl tuhaf?" Sanki çorbanın girdabından gelecekte haber alıyormuş gibi kâsesine bakan Odon'a baktı.

"Şarkı söylemek mi? Mırıldanma mı? Konuşan bir kadın sesi mi?" Zigana son cümleyi kendisinin söylediğini duyunca irkildi. Frishi'nin kısa kahkahası kulağa ne kadar saçma geldiğini doğruladı.

"Kendi kendine şarkı söyleyen ya da konuşan bir kadın mı? Gecenin bir yarısı?" Kadın homurdandı. "Dün gece yatmadan önce şarabı çaldın mı?"

Odon araya girdi. "Solyom herkese Trezka'nın denizden kendisine seslendiğini duyduğunu söylüyordu ve Zigana ile ben de sabahın erken saatlerinde o taraftan gelen şarkı seslerini duyduk."

Frishi ürperdi. "Trezka öldü," dedi, bariz ve herkesçe bilinen bir şeyi ifade ederek. "Belki de Solyom'a musallat olmuştur."

Zigana içini çekti ve Odon çorbasını kehanet etmeye geri döndü.

Annesi neşelendi. "Belki de kalede gece yarısı bir parti vardı!"

Kiracılar için bir karşılama kutlaması. Solyom bunu duymuş olabilir."

Zigana ayağa ve boş kâsesini alıp yıkama kovasına hızlıca daldırıp duruladı. Annesini severdi ama Frishi bir fikre bir kez kapıldı mı, başka her şeyi dışlayarak tek bir amaçla onun peşinden giderdi. Banat Kalesi'ne kimin taşındığını keşfedene kadar, köydeki herhangi bir şeyle ilgili her varsayım, gecenin bir yarısı Gri'den yankılanan ürkütücü ağıtlar bile oraya götürürdü.

O akşam yatmaya hazırlanırken, çatı katındaki odasının penceresinden dışarı baktı. Manzara kayalıklara ve ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne vuran şatonun daha siyah silüetine bakıyordu. Işığın altın rengi parıltısı üst katlardan birinde tek başına duran bir pencereyi dolduruyordu. Bir figürün gölgesi aniden ışığın bir kısmını engelledi ve gece gelgitine kimin baktığını ve oraya ait olmayan bir şey görüp görmediklerini merak etti.

Yatağa girmek için pencereden çıktı. Çarşaf lar tenini serinletiyordu ve Zigana battaniyenin altına girerek titremeye başladı. Yaz sonuydu ve gündüzler ılık olsa da geceler kesinlikle soğumuşt u. Sörfün uzak ritmi ve başka bir şey tarafından uyutularak uykuya daldı. Kadim, insanlık dışı ve çağ ıran bir şey.

Hayal ediyordu. Güneşli günler ve kumsalda önünde koş an, bir deniz perisi kadar güzel ve bir o kadar da ele avuca s ıgmaz Jolen. Döndü ve Zigana'ya el salladı, uzun sarı saçları rüzgârda yırtık bir bayrağ ın şeritleri gibi sallanıyordu.

"Gel yakala beni, Ziga!" diye seslendi koşarak uzaklaşmadan önce, gülerek.

Zigana ona yetişmek için koştururken, Jolen denize dalıp onu deniz tabanına çarpan yüksek dalgaların altında kalınca kovalamacadan duyduğu keyif paniğe dönüştü.

Zigana çığlık attı, bir kadın yerine paniğe kapılmış bir çocuğun çığlığıydı bu. "Jolen! Jolen!"

Ama sadece Gri cevap verdi, Gri'nin her zaman yaptığı gibi, sonsuz dalgalar halinde.

SOLYOM'UN ŞANS TILSIMINI ERTESİ GÜN SAHİLDE BULDULAR.

ama Solyom yoktu. Odon'un kuzeni Elek tilsimi ilk fark edenlerden oldu ve oğullarından birini Solyom'un evine gönderdi. Trol tekneleri ağlarını hazırlayıp Odon ve Zigana'nın o günkü trol avına evet ya da hayır demelerini beklerken, çocuk sörfe sarılıklı bakışlar atarak rapor verdi.

Tuzlu otların arasından hızla geçti, kum tepelerinin üzerinden babasına doğru ilerlerken kumları savurdu. "Boş ev," dedi soluk soluğa. "Ve ön kapı yarı açık."

Bir başka karidesçi, suyun kumun üzerinden aktığı, dalgaların en sığ olduğu yeri işaret etti. "İşte! Gelgit bir şey yakaladı."

Zigana Gitta'nın yanında oturduğu yerden, kadının kumların üzerinden ıslak beyaz bir kumaş parçası almasını izledi. bakılırsa, yırtık pırtık bir etekliği ve yıpranmış kolları olan bir gecelik.

"Sence Solyom'un mu?" Odon sadece Zigana'nın duyabileceği kadar sessiz bir şekilde sordu.

Omuz silkti, karnında hastalıklı bir his filizleniyordu. "Umarım öyle değildir." Bugün suyu okumaktan korkuyordu. Dün geceki rüya iz bırakmıştı. Yemyeşil bir karanlığın içinde uyanmış ve yastığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Jolen'in boğulduğu görüntüsü o kadar güçlüydü ki, kendine birkaç kez bunun bir rüyadan başka bir şey olmadığını söylemek zorunda kaldı. İkisi de çocukluklarını atlatmışlardı ve kız kardeşi artık unvanlı, evli bir kadındı.

Yine de, kız kardeşinin üzerine çökmek için yükselen gelgitin korkunç görüntüsü geri çekilmeyi reddetti ve Zigana pencereye gitmek için yatağını terk etti. İkinci kattan bile sahili görmesi tuzlu otların oluşturduğu bariyer tarafından engelleniyordu. Karanlıkta sadece kayalık yükseliyordu ve bu karanlık soluk bir zümrüt renginde parılıyordu. Doğal olmayan ve yersiz, sanki yasak bir büyüyle soğuk derinliklerden çağrılmış gibiydi. Şarkı söyleyen ya da konuşan bir ses duymadı, ama elini pencere camına koyduğunda, cam elinin altında tutarlı bir üç vuruş ritmiyle titreşti, sanki dalgaların içinde bir yerlerde bir kalp atıyor, onu odasından, evinden çıkmaya ikna ediyordu, sadece daha iyi duyma şansı için.

"Gel benimle oyna, Ziga."

Jolen'in çocuksu ve yalvaran sesi zihninde yankılandı, o kadar özlem doluydu ki Zigana inledi. Elini pencereden çekti ve ses, merdivenlerden aşağı koşma, kapıyı açma ve sahile doğru koşma ihtiyacıyla birlikte aniden kayboldu.

Merdivenlerden aşağı indi ama sadece Odon ve Frishi'nin hâlâ yataklarında güvenle uyuyup uyumadıklarını kontrol etmek için. Gecenin geri kalanını Odon'un sandalyesinde battaniyeye sarınarak geçirdi, kulakları rahatsız edici ağıtın herhangi bir ipucunu duymak için zorlanıyordu, böylece kapıyı kapatabilir ve Frishi'nin baharat sandığında kilitli tuttuğu değerli tuzun bir kısmıyla eşğinde bir koruma kalkanı çezebilirdi.

Tuzlu su damlayan ve kuma bulanmış geceliğin görüntüsü omurgasından aşağı bir buz parçası gönderdi ve sıcaklık ve teselli için Gitta'nın sağlam omzuna yaslandı. Tılsım Solyom'undu. Buna hiç şüphe yoktu. Gecelik herhangi birinin olabilirdi ama onun da Solyom'a ait olduğunu biliyordu -içten içe biliyordu-.

Gitta'nın yanından ayrıldı ve ayak bileklerine kadar dalgaların içine girerek çömeldi ve suyun parmaklarının arasından akmasına izin verdi. Odon da ona katıldı, kendi elleri dirseklerine kadar deniz suyuna ve ıslak kuma batmıştı.

Zigana gözlerini kapadı ve "görmek" için bekledi. Dün suyu kirleten tuhaf ve nahoş his, bugün neredeyse suyu kirletti ve midesi kazındı. Zihninin gözlerinin önünden kısa görüntüler geçti. Solyom kumsalda çırılçıplak, dalgaların arasına girerken karısının adını haykırıyordu. Gelgitin sabit gürültüsünün üzerinde bir şarkı uğultusu yükseldi; Odon'la birlikte ilk kez kumsal yeşilimsi bir ışıkla parladığında duydukları cenaze ağıtı. Bir at büyüklüğünde ama bir tırmık sapı kadar ince, cılız bir gölge yaşlı adama doğru sıçradı, dalgaların tepesini bir örümceğin ağın telleri boyunca tırmanması gibi kat etti. Nefes nefese kaldı ve titredi.

Odon'un kolundaki eli onu kâbus görüntüsünden çıkardı. Arkalarında atlar ve üstlerinde çığlık atan martıların gün ışığında bir kıyıda diz çöktüler. Her günkü gibi, ama bu seferki farklıydı ve Zigana Solyom'un korkunç kaderinin ortaya çıkmasıyla irkildi.

"Ziga, ne gördün?" Odon'un rahat sesi onu sakinleştirdi, güneşin iyileştirdiği yüzü suların az önce ortaya çıkardıklarından sonra güzel bir manzaraydı. "Ziga," diye tekrarladı.

"Solyom sörfün içine doğru yürüyordu. Orada bir şey vardı, şarkısıyla ya da Trezka'nın sesini taklit ederek onu cezbediyordu. Sen mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ağıt ve görüntü yok. Ama su dünden daha kötü hissettiriyor ve uğultu sanki suyun altında dinlemişim gibi geliyor."

Verdiği cevap onu şaşırtmamıştı. Hem Odon hem de kendisi aynı yeteneğe sahip olsalar da, Odon'un her zaman Odon'unkinden daha güçlü olmuştu. Ona baktı ve konuşmadan önce boğazındaki sert düğümü yuttu. "Onu yedi, baba."

Onun sözleri karşısında solgunlaştı. "Şimdi onun varlığını hissediyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece izler. Sanırım denizin derinliklerine çekiliyor."

Gün doğumu. O bir gece avcısı."

"Ve bizi avlıyor. Dün gece rüya mı gördün?"

Başını salladı. "Jolen ve ben çocukken. Gelip sörfte onunla oynamam için beni çağırıyordu ve sonra boğuldu. Onu kurtaramadım."

Kızın bariz ıstırabı karşısında omzunu sıvazladı. "Ben de rüya gördüm. Voreg'le birlikte trolle balık avlıyorduk ama karides avlamıyorduk. Süt gibi gözleri olan, ağızlarından balık ve yengeçler dökülen ölü köylüleri sürükleyip duruyorduk."

Tanrılar. Adamın rüyası onunkinden çok daha groteskti. Yakınlarda durmuş, geceliğin kime ait olduğu ve Solyom'un sonunda karısının ölümü yüzünden delirip hayatını Gri'ye isteyerek teslim edip etmediği üzerine tahminler yürüten karidesçi grubuna baktı.

"Onlara ne söylemek istiyorsun?" diye sordu Odon.

Bir yanı, herkesi sadece geceleri değil, özellikle tehlikeli olduğu her saatte sahilden uzak durmaları konusunda uyarmak istiyordu. Deniz, hayat veren rızkı sağlayan ve aynı cömertlikle ölüm dağıtan o değişken varlık, doğduğundan beri hayatının değişmeziydi ve onun merhameti ile acımasızlığı arasındaki dengeyi anlayarak büyümüştü. Ancak şimdi, alışılmadık kurnazlığa ve garip yeteneklere sahip bir yırtıcı bu dengeyi bozmuştu ve o da dehşete düşmüştü.

Odon ayağa kalkmasına yardım etti. "Onlara trolle gezdiğimizizi söyleyeceğiz. Solyom'u bir şey yediyse bile şu anda burada değil, yani bizi ya da atları yemeyecektir. Ailelerin de yiyeceğe ihtiyacı var, bu yüzden o şeyin şu anda dışarıda Gitta'dan bir ısırık almak için beklediğini düşünmüyorsanız, trolle avlarıyoruz."

Elbette haklıydı. O ve Odon, yeni ağlar ya da atlar için takımlar gibi şeyler satın almak için avlarının bir kısmını satabilir ya da takas edebilirken, diğer köylüler karınlarını doyurmak için avlarının tamamına muhtaçtı. Odon genellikle daha cömert avlarının bir kısmını bağışlıyordu ve bazen bu bile çok çocuklu bir ailedeki herkesi doyurmaya yetmiyordu.

Gitta'nın yanına döndü ve Odon diğer karidesçilere trolle avlanmanın güvenli olduğunu işaret ederken o da sepetlerini sıkıp ağlarını kurmaya koyuldu. Sahibesinin karides avı için her şeyi hazırlamasını beklerken genellikle bahçe heykeli gibi hareketsiz duran kısrağ savurdu ve burnundan sertçe üfledi. Hatta ön toynaklarını yere vurarak onları kumun derinliklerine gömdü. Voreg de barajını taklit etti ve başını sallarken yelesinden bir kum sivrisineği bulutu yükseldi.

Zigana kaşlarını çattı. Suların ona gösterdiklerinden sonra bu garip ama yine de şaşırtıcı değildi. Atlar da Gri'nin yanlışlığını hissetmişti. "Huzursuzlar," dedi Odon'a dönüşünde. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar."

Bir ayağını sol ayak izine dayadı ve tahta eyerin üzerine çıktı. Voreg homurdandı ama hareketsiz kaldı. "Evet öyle, ama yine de içeri girmeye istekliler. Bu bana güvenli olduğunu söylüyor."

Odon temkinli bir adamdı ve onun kararlarına güvenirdi. O rehberlik ettiğinde

Atlar göğüs hizasında suya girip ağları arkalarından sürükleyene kadar hiç sorgulamadan onları takip etti. Bu kez bacaklarını olabildiğince suya daldırdı, duyuları deniz örümceğinin dönüşüne dair herhangi bir ipucu yakalamak için zorlanıyordu. Deniz suyu dizlerine vuruyor, ardında imgelerin izlerini bırakıyordu: yüzeyin hemen altındaki güneş ışığı oyunları, Gitta'nın bacakları arasında yüzen ve karnının altını gıdıklayan hızlı hareket eden balıkların titreşimi. Ağın sürüklenişi, denizin dibine gömülmüş karidesleri toplarken gelgitin gürleyen korosunda kendi hışırtılı müziğini yapıyordu.

Bunlar normal şeylerdi, Gri'nin ona her gezintisinde gösterdiği gündelik şeyler. Barış vaat eden ama şiddetli bir ölüm getiren kederli bir ağıt değildi. Zigana eyerde yavaşça gevşedi, gözlerini denizin çizgisinin karardığı ve gizemlerini yakın tuttuğu ufka çevirdi.

Karides avı çok şükür olaysız geçti ama bu durum, atlar bir sonraki trol avından önce dinlenirken avlarını tasnif eden karidesçiler arasında Solyom'la ilgili yayılmasına engel olmadı.

Eleğini getirdi ve Odon'un yanına yerleşti. "Gördüklerimi köye anlatmalıyız baba."

Balıkları ve kızgın yengeçleri martıların ödülleri kapmak için beklediği suya geri atmaya ara vermedi. "En iyisi konseyden duymak. Önce onlara söyleyeceğim, onlar da haberi paylaşabilirler. İnsanlar inanmayabilir ama biz üzerimize düşeni yapmış oluruz."

Ona bakakaldı. "Neden bize inanmasınlar ki? Suların güvenli olup olmadığını söylememiz için bize güveniyorlar."

O zaman durdu. Onunla yüzleştğinde ifadesi acımasızdı. "Çünkü Solyom'un Gri'ye, ciğerini yiyip dişleriyle kemiklerini kıran bir canavar tarafından oraya çekilmek yerine kendi özgür iradesiyle gittiğine inanmak daha az korkutucu."

Zigana sertçe yutkundu ve dönüp denize baktı. Güneşin parlak ışığı altında cilalı bir ayna gibi parlıyordu, sık dalgaları kıyıya vuran cam dalgacılarıydı. Orada bir yerlerde, pençelerden, dişlerden ve boğulma hayallerinden örülmüş bir şey geceyi ve bir sonraki kurbanını bekliyordu.

"İşine bak kızım." Odon onun omzuna hafifçe vurdu ve o da dikkatini tekrar avını ayırmaya verdi.

Etraflarında konuşmalar dönüyordu ve biri "Kim o?" diye sorana kadar çoğunu duymazdan geldi. Odon gibi o da daha iyi görebilmek için ayağa kalktı ve kendilerine doğru gelen bir at ve binicisini fark etti. Bu mesafeden Zigana belirgin yüz hatlarını seçemiyordu ama eteğinden binicinin bir kadın olduğu anlaşıyordu. Atını dizginleyerek bir çift balıkçının suya olta attığı yerde durdu. Konuştular ve sahildeki karidesçilere doğru işaret ettiler.

At dörtlüye koşmaya devam edip yaklaşırken bir alçak sesle ıslık çaldı. "İşte bu süslü bir parça."

"?" diye sordu ikinci bir adam sırtarak. "Binici mi at mı?"

"İkisi de, gerçi o iğdiş o kadar sinirli ki, bir domuzun üzerindeki şapka kadar işe yarıyor."

Arkadaşı homurdandı. "Zenginler işe yaramaz atlara ve domuz şapkalarına para ödeyebilir. Şatodan olmalı; asıl soru, böyle bir prensesin burada ne işi var?"

Güneş ışığı altın sarısı saçlarında parıldıyordu ve Zigana ziyaretçilerini daha net için gözlerini kıstı. Kalbi kaburgalarının altından fırlayacak gibi oldu. "Buna inanamıyorum," diye nefes aldı.

Elindeki eleği bakmadan Odon'a doğru itti ve kumda hızla ilerleyene kadar her adımda daha da hızlanarak biniciye doğru yürüdü. At ikinci kez durup gölgesini kumun üzerine düşürerek Zigana'nın binicisini engelsiz bir şekilde görmesini sağlayınca kısa bir süre durdu. At tekrar durdu, bu sefer onun önündeydi.

Saçları ve yüzü daha da güzel üvey kız kardeşi, parlak bir gülümseme ve kesilmiş zümrütler kadar keskin ve ışıltılı yeşil gözlerle ona baktı. Zigana ıslak eteklerini iki eliyle kavradı ve gözlerinin onu yanıltmaması için dua etti. "Jolen?"

Diğer kadın eyerden sallanmadan önce güldü. Zigana'yı kollarının arasına aldı, onu iğrenç bir parfüm ve ince ipek bulutunun içinde boğdu. "Uzun zaman oldu Ziga," dedi ve şaşkın kız kardeşini kucakladığı gibi aniden geri çekildi. "Ewww. Balık gibi kokuyorsun."

Zigana güldü, hakaretten rahatsız olmamıştı. "Ben de seni gördüğüme sevindim ama burada ne işin var?"

Jolen kaşlarını oynattı ve muzip bir sırıtışla göz kırptı. "Seni şaşırttım, değil mi?"

"Hem de çok." Zigana abartmıyordu. Jolen Banat Kalesi'nde büyümüştü ve on yaşından itibaren güçlü bir lordla evlenip başkente taşınmak ve orada yüce saray kadınlarından biri olmak için yanıp tutuşuyordu. Denizi en az Zigana kadar seviyordu ama Ancılar onun yüce arzuları için fazla küçük, geri kalmış ve izole bir yerd. Geri dönmüş olması hayra alamet değildi.

Jolen'in sırıtışı eriyip gitti, yerini dudaklarını incelten ve yüz hatlarını sertleştiren kırılgan bir gülümseme aldı. "Babamın cömertliği sayesinde başımızı sokacak bir evimiz var, her ne kadar beni hiçbir yerin kış ucuna geri getirmiş olsa da."

Kız kardeşinin kabalığa kayması Zigana'nın kaşlarının yukarı doğru kalkmasına neden oldu. Jolen'i birkaç yıldır görmemişti ama kullandığı dil her zaman hem resmi hem de kusursuz olmuştu. "Bir saray hanımefendisinin olması gerektiği gibi," demişti bir keresinde Zigana'ya ergenlik çağındayken.

Jolen kolunu Zigana'nınkiyle birleştirdi. "Sana anlatacak çok şeyim var. Benimle sahilde yürür müsün?"

Zigana başını salladı. "Yapamam. Henüz olmaz. Bugünlük toparlanmadan önce yapmam gereken bir tarama daha var."

Jolen'in kahkahası deniz rüzgârında çan sesleri gibi çınladı. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Zigana'nın bedeninden bir ürperti geçti ve parmakları kız kardeşinin kolunda esnedi. Gördüğü kâbusun anısı - Jolen'in dev dalgalar tarafından boğulması - ve Solyom'un ölümünün görüntüleri onu neredeyse olduğu yerde donduruyordu. Güneş başının üzerine sıcak sıcak vuruyordu ama sanki yaz sonu yerine kışın kıyıda duruyorlarmış gibi sıcaklığından titriyordu.

Jolen şaşkınlıkla ona baktı. "Sorun nedir?"

Suya girme. Boğulursun. Ya da yenirsin. Zigana bunların hiçbirini söyleyemezdi. Pricidian sarayından yeni gelen kız kardeşi onun deli olduğunu düşünecekti. Onun yerine zayıf bir itirazda bulundu. "Deniz suyunda elbiseni mahvedeceksin. Peki ya atın?"

"Onu çimenlerin üzerinde gezdireceğim. Fazla uzağa gitmez ve bende de bir sürü elbise var." Jolen onun yanından Odon ve atların beklediği yere baktı. "Yüce Tanrım, bu Gitta mı? Hatırladığımdan daha da iriymiş. Baban nerede?"

Zigana, Voreg'in yarı gizlediği figürü işaret etti. "Orada, Voreg'in yanında. Onu hatırlıyor musun? Gitta'nın tayı."

"Ve bir o kadar da büyük." Jolen onun kolundan çekiştirdi. "Ben ata binerim ve ağları taşımaya yardım edebilirim. Nasıl yapıldığını hatırlıyorum." Zigana'nın kuşkulu bakışları karşısında oflayıp pufladı ve kollarını kavuşturdu. "Ben tam bir kol süsü değilim, biliyorsun. Her zaman ağları senden daha iyi serer ve tahtaları senden daha iyi yerleştirirdim. Eminim hâlâ da öyledir."

Zigana Gitta'ya binip Jolen'in arkasına tırmanmasına yardım ettiğinde diğer trol tekneleri çoktan suya girmişti. Dilini şaklattı ve topuklarını kısrağın yan tarafına vurdu; karides avlamak için sualtına her girdiklerinde yaptıkları rutinin aynısıydı bu. Ancak bu sefer Zigana'nın ruhu korku ve sevinç karışımıyla şarkı söylüyordu. Sıgırlıkları kirleten ve Solyom'u kaçıran yaratık yüzünden korku, çocukluğunun altın bir anısını yeniden yaşadığı için sevinç -Jolen hemşirelerinden kaçıp Gitta'nın sırtında ona katılmayı başardığında karides avlıyorlar ve çığlık atan martıların korosu eşliğinde avazları çıktığı kadar deniz şarkıları söylüyorlardı.

Su bacaklarının üzerinde yuvarlanıyor, zihninin gözünde görüntülerin iplikçiklerini, hem iyi niyetli hem de kötü niyetli tüm yaşamıyla Gri'nin bir goblenini örüyordu. Jolen onun belini kavradı ve sesini yükselterek o çoktan unutulmuş şarkılardan birini söylemeden önce arkasından güldü.

"Kızıma veda ediyorum, iyi günler," diye seslendi ve Zigana daha düşük perdeden nakaratla cevap verdi.

"Direği kaldır, ana yelken, delikanlı."

Birlikte uyum sağladılar ve gecekondu dalgalar arasında sürüklenirken diğer trol tekneleri de hızla onlara katıldı.

"Ve ayaklarımı Gray'e koydum,
Direği kaldırdım, ana yelkeni,
delikanlı.

Bir öpücüğüne para verirdim, Kaldır
direği, ana yelkeni, delikanlı
Gray'de kazanılan geminin iyi parasından,
Direği kaldır, ana yelken, delikanlı.

Saman çekmektense yelken açmayı
tercih ederim, Kaldır direği, ana
yelkeni, delikanlı
Gray'de yüzen deniz kızlarını say, Direği
kaldır, ana yelken, delikanlı.

Sabah kızıl gökyüzü, beyaz atlar oynaşır,
Direği indir, ana yelken, delikanlı Fırtına
geliyor, grinin üstünde kara, Direği indir,
ana yelken, delikanlı.

Dalgalara sertçe bin ve dua etmeye koyul,
Direği indir, ana yelken, ben delikanlı
Gray'i söyleyen nazik tanrılara,
Direği indir, ana yelken, delikanlı."

Bu şarkıyı bitirdiklerinde, bir karidesçi başka bir şarkıya başladı ve karaya dönüp atları dinlendirme vakti gelene kadar şarkı söylemeye devam ettiler. Jolen Zigana'ya arkadan sarıldı ve neredeyse nefesini kesecekti.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Bana mutluluğu hatırlattınız."

Onun bu yorumu Zigana'nın coşkusu azalttı ama Jolen'in parmaklarını kendi parmaklarıyla sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

Kıyıya çıktıklarında Odon, Jolen'in Gitta'dan inmesine yardım etmek için bekliyordu. Ona bir gülümseme sundu. "Merhaba Odon. Uzun zaman oldu."

Eğildi, ifadesi nötrdü, ses tonu hiçbir şey belli etmiyordu. "Leydim." Bakışları Zigana'ya kaydı ve gözlerinde onun için duyduğu endişeyi gördü. "İstersen biraz daha kalabilirsin. Ben her şeyi yükleyeceğim. Dorag'ın oğlu arabanızı eve götürebilir."

"Ama..."

İtirazını engellemek için bir elini kaldırdı. "Her gün bir hanımefendi seni ziyaret etmiyor. Annene misafirin olduğunu söyleyeceğim. Eve döndüğünde bir kova dolusu soruya cevap vermeye hazır ol." Uzun bakışlarını denize doğru çevirdi. "Gün batımında burada olmamak en iyisi."

"Yapmayacağım," diye güvence verdi ona, Solyom'dan önünde bahsetmemeyi seçtiği için mutluydu.

Jolen'in. Kız kardeşi ya az önce trolle yüzdüğü yerde insan yiyen bir deniz canavarının yüzdüğü fikriyle paniğe kapılacak ya da bunun bir köylünün aşırı aktif hayal gücünün yarattığından başka bir şey olmadığını söyleyerek alay edecekti. Zigana hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu ve ikisiyle de yüzleşmemeyi tercih etti, özellikle de şimdi kardeşiyle yeniden bir araya gelmenin pembe ışıltısının tadını çıkarırken.

Odon bir kez daha Jolen'in önünde eğildi. "Ancılar'a tekrar hoş geldiniz leydim." Ardından Gitta ve Voreg'in ağlarına bakmak için oradan ayrıldı.

Jolen, Zigana'ya şaşkın bir bakış atmadan önce ona, "Ziga'yı sana sağ salim teslim edeceğim," diye seslendi. "Neden gün batımında burada olmamak en iyisi?"

Yalan dudaklarından kolayca döküldü ve Zigana bunu söylemekten hiçbir suçluluk duymadı. "Tuz sinekleri bu yıl özellikle çok kötü. Çok uzun süre kalırsak bizi kuşatırlar."

Jolen'in üst dudağı kıvrıldı. "O iğrenç şeyleri unutmuştum. Merak etmeyin. Yenmek için kalmaya niyetim yok."

Ablası deniz canavarları yerine tuz sineklerinden bahsetse de, Zigana onun sözlerinden hâlâ ürperiyordu. Jolen'i atının çalıların arasında topallayarak durduğu ve tuzlu otların arasına karışmış çalıları memnuniyetle kemirdiğı yere kadar takip etti. Kestane rengi kürkü, zarif başı ve zarif gövdesiyle uzun bir iğdiş olan bu at, Gitta'dan bir yelkenlinin bir mavnadan farkı kadar farklıydı.

"Atınız çok güzel. Adı ne?"

Jolen omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Onu bana bir seyis getirdi. Babam hâlâ Banat'ta birinci sınıf at besliyor. Bu atta uçuyormuşsun gibi hissettiren bir dörtnal ve beynini yerinden oynatacak bir tırıs var." Ayağındaki bağı çıkardı ve atı kum tepelerinden kumsalın doğru götürdü, Zigana da yanında yürüyordu. "Gitta'ya tekrar binmek güzeldi. Hâlâ hayatının aşkı mı?"

Zigana güldü. "Sanırım öyle."

Jolen ayılmadan önce onunla birlikte güldü. "Kalede çalışan köylülerden biri bana kocanızdan bahsetti. Adı neydi?"

Bunu söylemek artık o kadar da acı vermiyor. Keder nefesinizi kesti; zaman yaraları iyileştirdi. "Lukas."

Kız kardeşinin elini koluna koyması onu rahatlattı. "Onu kaybettiğinizi duyduğuma üzüldüm. Gemi kazası mı?"

"Bana öyle söylendi. Huldasin kıyılarında bir yerde kötü bir fırtınada batmış. Kargonun bir kısmını kurtarmışlar ama ceset yok." Konuyu değiştirdi. "Peki ya sen? Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Jolen evlenip başkente taşındıktan sonra Zigana onunla irtibatını kaybetmişti ve kız kardeşini Ancılar'dan uzaklaştıran kocasını çok merak ediyordu.

Jolen'in yüz hatları gerildi ve tuz sinekleri hakkında konuşurlarken takındığı ifade geri döndü. "Kocasını ya da şu anda evli olduğu gerçeğini saymazsam yeterince iyi.

bir sürgün ve ben de onunla birlikte."

Dönüşünün sebebi. Gauri krallığının merkezinden bu kadar uzakta bile, Jolen'in kayınpederi tarafından başlatılan ve Topal Sangur tarafından bastırılan isyanı duymuşlardı.

Jolen devam etti, sesi neredeyse kelimeleri tükürene kadar daha da sertleşti.

"Hâlâ hayatta olduğumuz için şanslıyız ama bunun Andras'ın bilgeliğinden mi yoksa korkaklığından mı kaynaklandığından emin değilim. Kral Sangur'un babasının kellesini aldığı gibi onunkini de almamasının tek sebebi Andras'ın isyana katılmayı reddetmesiydi. Bunun aptalca bir çaba olduğunu söyledi."

"Bu korkakça olmaktan çok akıllıca görünüyor."

Kız kardeşi omuz silkti, kocasının kararını küçümsediği her halinden belliydi. "konuştuğuna bağlı. Her iki durumda da bana faydası olmadı. Andras isyanda babasıyla birlikte savaşmamış olsa da ona karşı da savaşmadı. Sangur onu mirasından mahrum bırakarak cezalandırdı." Zigana'nın nefesi kesildi ve Jolen boğazının altından hırladı. "Topraklar, mallar, her şey. Saraydan ve Pricid'den tamamen sürgün edildi. Ben de öyle. Babam Banat'ta yaşamamıza izin vermeseydi biz de evsiz kalacaktık."

Yürüyüşlerine ara verdiler ve Zigana Jolen'in boştaki elini yakaladı. "Özür dilerim," dedi. "Seni yakında tekrar görmeyi umuyordum ama bu koşullar yüzünden göremedim. Banat'ta ne kadar kalacaksınız?"

Jolen içini çekti. "Kim bilir? Andras kralın gözüne tekrar girene kadar mı? Bildiğim kadarıyla bu asla olmayabilir. Sangur bağışlayıcı bir tip değildir." "Lord Frantisek şimdi nerede?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Zigana'nın söze başlamasıyla ağzı mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. "Demesne'nin köylerini ziyaret etmeyi ve kendini tanıtmayı planladığını söyledi. Belki onunla tanışabilirsin bile."

Yedi yıl önce kız kardeşinin düğününe katılmasıyla ilgili hiçbir soru işareti yoktu. Zigana'nın varlığı Jolen ve o çocukken hoş görülebilirdi ama bir yetişkin ve derebeyinin tek çocuğunun piç üvey kız kardeşi olarak hem Lord Boda hem de Jolen için bir utanç kaynağıydı. Ne misafir ne de hizmetçi olarak gitmemişti.

Etkinlik için şatoda yardımcı olarak çalışan köylüler, gösterişli süslemeler ve yemekler, misafirlerin giydiği görkemli kıyafetler ve bindikleri güzel atlarla ilgili hikayelerle geri döndüler. Gelin şafaktan daha güzeldi, sadece yeni kocası güzelliği ve asil duruşuyla ona denkti.

Zigana kıskançlığını gizlemek için elinden geleni yapmıştı. O zamanlar Jolen'in keyfi yerinde olmalıydı; zengin, yakışıklı ve muhtemelen saçının her teline tapan bir lordu kocası olarak kapmış, halktan olmayan bir kraliçe. Kız kardeşi tanrıların lütfuna ve şansına sahipti.

Şimdi Jolen'e baktığında, aynı tanrıların neden Jolen'i seçtiklerini merak ediyordu.

Bu altın kadını daha sert koşullara terk etmek. Sarı saçları deniz melteminde ipekten örülmüş bir sancak gibi dalgalanırken ve güneşin parıltısı tenine değdiği yerde yumuşamışken, Zigana'nın omzunun yanından kumsala doğru bakıyordu, yeşil gözleri buz gibi ve deniz camı kadar sertti.

"O burada," dedi ve sesi hem düz hem de nefret doluydu.

Az önce ondan bahsetmiyor olsalardı, Zigana kız kardeşinin kocası yerine en büyük düşmanından bahsettiğini düşünebilirdi. Görünüşe göre ikisi de aynıydı. Jolen'in bakışlarını takip ederek doru bir atı kendilerine doğru süren bir adama baktı. Adam yüz hatlarını seçebileceği kadar yaklaştığında midesi kısa bir takla attı.

Düğünlerinde olsaydı, Zigana'nın aylar, belki de yıllar boyunca bu adamı hayal edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Kahverengi saçlı ve gri gözlü adam ilk bakışta dikkat çekmiyordu ama sadece ilk bakışta.

Onun yüzü, kahramanlıkları anmak ve onurlandırmak için taşa oyulmuş bir yüzdü. Yoğun, esrarengiz ve Zigana'nın kayaları delip geçebileceğinden emin olduğu bakışlarıyla iki kadının önünde durdu. O ağır bakışlarını Zigana'nın üzerine dikmeden önce Jolen'e kısa bir süre nezaketle başını salladı.

Jolen onu ilk gördüğünde kullandığı aynı ölü ses tonuyla selamladı. "Andras."

Onu ilk gördüğünde hâlâ sersemlemiş olan ve karı koca arasında titreşen düşmanlıktan tedirginlik duyan Zigana eğilerek selam verdi. "Lord Frantisek," dedi usulca. "Hoş geldiniz."

Birkaç rahatsız edici an boyunca cevap vermedi ve Zigana'nın omuzları ağır bakışlar altında gerildi. "Benzerlik inkâr edilemez," dedi sonunda. "İkiniz de babanıza benziyorsunuz."

Jolen homurdandı ve Zigana onu yankılamadan durdu. Jolen kendisinden bir yaş büyük olduğu için, Lord Boda'nın ailesini tanımayan yabancılar tarafından bazen ikiz sanılırlardı. Her iki kız da babalarının açık renk saçlarını, kemerli kaşlarını ve güçlü çenesini paylaşıyordu ama kişilikleri çok farklıydı. Bu farklılık büyüdükçe tavırlarında da kendini gösteriyordu, ta ki kimse onları artık ikiz olarak görmeyene ve sadece birlikte durduklarında kardeş olduklarını düşünene kadar. Ve Zigana'nın Boda'yla ailevi bir bağ kurmaya, Boda'nın onunla kurduğundan daha fazla ilgisi yoktu.

"Aynı atadan geliyoruz lordum," dedi. "Ama Odon Imre benim babam."

Yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi ve gri gözleri ısındı. Yüzü sert çizgilerle belirlenmiş olsa da, Zigana, yeterince açıklayamadığı bir nedenle, onun kolayca ve sık sık gülümsediğini düşündü - karısının yanında olmadığı zamanlarda. Düzeltmesini onaylarcasına başını eğdi. "Anlıyorum. Hoş geldiniz dediğiniz için teşekkür ederim, Bayan Imre." Gri'ye doğru bir el salladı. "Her zaman deniz kenarında daha fazla zaman geçirmek istemişimdir."

"Ziyaret edeceğiniz köyler yok mu?" Jolen sordu, sorusu ani ve düşmancaydı.

Onun bu konudaki kayıtsızlığı, kadının küçümsemesinden daha çarpıcıydı. "Zaten gördüm. Bu yoldan Banat'a dönüyordum ve ikinizi yürürken gördüm." Dikkatini tekrar Zigana'ya çevirdi, Zigana onlardan kaçma isteğini bastırmak zorunda kalmıştı. "Meclis üyeniz Tury, at karidesçilerinin gelgitten biraz önce ve biraz sonra trolle balık avladığını söyledi. Kızımın onları görmesini istiyorum."

"O zaman dersleri var," diye tersledi Jolen.

"Bekleyebilirler," diye cevap verdi, daha önce yumuşak olan ses tonunu çelikleştirerek. "O zaman onu getirebilirsin," diye karşılık verdi. "Leydi ile çay içiyorum

Kinga o zaman."

"Başından beri niyetim buydu."

Jolen çenesini sıkı ve çenesini kibirli bir şekilde eğerek onu reddetti. "Kızım Tunde atları çok sever. Yarın onunla birlikte gezmeyi planlıyorsan Gitta'yı görebilir, Ziga."

Zigana'nın çenesi düştü. Kız kardeşinin bir çocuğu mu vardı?

"Kadınlar da mı trolle avlanıyor?" Lord Hazretleri'nin bakışları Zigana'ya döndüğünde bir parça ısındı. Soruyu onaylamak yerine merakla sormuştu.

Yıpranmış düşüncelerini bir araya topladı. "Yapıyoruz. Bazen erkekler uzun süreliğine denize giderler ya da tarlada çalışmayı tercih ederler, bu yüzden kadınlar erkekleri gelemediğinde ya da gelmediğinde karides getirirler. Ben babama yardım ediyorum."

Jolen araya girdi. "Daha sonra kaleye gelebilir misiniz? Çalışanlarım işleri yoluna koymak için yardıma ihtiyaç duyabilir. Sanırım annen zaten yardım ediyor."

Andras kaskatı kesildi. "Tanrı aşkına, karıcığım, kendi kibrinin farkında değil misin?" diye mırıldandı.

Zigana'nın Jolen'in omurgasının bir çırpıda dikleştiğini duymak için keskin kulaklara ihtiyacı yoktu. Kocasına ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesi tizleşmişti.

Zigana, lord hazretlerinin neden çok iyi biliyordu. Eğer kız kardeşinin zaman zaman sergilediği kibirli tavırlara alışık olmasaydı, onu eve misafir olarak değil de hizmetçi olarak davet ederek hakaret ettiği için kelepçelemek isterdi. Andras Frantisek'in, karısı da dahil olmak üzere, kendi sınıfındaki diğer insanlardan çok daha eşitlikçi olduğu açıktı.

Aralarında bir tartışma çıkmadan önce araya girdi. "Annem orada olmaktan çok memnun olacak ama ben gelemem. Fırtınalar başladığında karides ve yosun toplama mevsimi geliyor. Odon'un bana daha çok ihtiyacı var ama evimize her zaman bekleriz."

Jolen'in gülümsemesi acılıydı. "Göreceğiz."

Andras'ın karısına bakışı, Zigana ona hitap ettiğinde sadece bir parça azaldı. "Ben kıyıda bekleyeceğim. Eğer gelgitten yaklaşık bir buçuk saat önce kızınızla birlikte burada olabilirsiniz, sizi beklerim. Gitta'yla tanışabilir ve

ağları nasıl kurduğumu."

İlk karşılaştıklarında başını eğmek yerine, eğildi ve gülümsedi. Ve kadının nefesini kesti. "O zaman yarın. Memnun oldum, Bayan Imre."

O gülümseme. Yüce tanrılar, bu adam o gülümsemeyle Pricidian sarayını yerle bir etmiş olmalıydı. Kaç kadın ve az sayıda erkek onun gücüne yenik düşmüştü? Birçok insanın güzel gülümsemeleri vardı. Güzel dişler ve çekici bir mizah en sade yüzü bile güzelleştirebilirdi. Ama Andras Frantisek gülümsediğinde bunu tüm varlığıyla yapar, ruhu o gri gözlerden gün doğumu gibi parlardı. Aksak Sangur'un sırf bu yüzden onu idam etmemeyi tercih ettiğini öğrenirse Zigana hiç şaşırılmazdı.

Zigana burnundan yavaşça nefes aldı ve onun selamına kendi selamıyla karşılık verdi. "Lord Frantisek," dedi, sesinin kontrollü tınısı karşısında rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı.

"Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu Jolen'e, gülümsemesi gitmiş, sesi yine kayıtsızlaşmıştı.

Zigana'nın yanında durdu, onun önceki sıcaklığına ya da şimdiki soğukluğuna hiç aldırış etmedi. "Ziga'yı eve bırakacağıma söz verdim."

"Nasıl isterseniz. Görüşmek üzere." Bir kez daha, bu sefer her iki kadını da selamladı ve atını uçuruma doğru yönlendirmek için eyerine doğru sallandı. Zigana onun gidişini izleme dürtüsüne direndi. Gözleri kamaşmasına rağmen, Jolen onu aşağılık bulsa bile, kız kardeşinin kocasının ardından ay çarpmış bir buzağı gibi bakmak uygunsuzdu.

Jolen avuçlarının içindeki hayali kirin tozunu aldı ve anında neşelendi. "Eh, şimdi bu tatsızlık da bittiğine göre..."

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum!"

Jolen kıkırdadı, belli ki kız kardeşini hazırlıksız yakaladığı için heyecanlanmıştı. "Ben de sana söylemeyi planlıyordum." Çiçekten çiçeğe nektar yudumlayan bir sinek kuşu hızıyla konu değiştirdi. "Binmek ister misin? Kısa sürede orada oluruz. Bu iğdiş ürkek ama hızlıdır."

Tıpkı binicisi gibi, diye düşündü Zigana. Çocuk Tunde hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Göğsüne belli belirsiz bir özlem yerleşmişti. Evlendiklerinde Lukas'a bir çocuk vermeyi ummuştı. Kader başka türlü karar vermişti.

Jolen'in ata binme teklifini kabul etti. İğdişin yeterince uzun süre hareketsiz durmasını sağladıklarında, Gitta'dan çok daha kolay binebildi. O kadar uzun ve geniş olmasa da, cüsse eksikliğini hızıyla telafi ediyordu. Jolen'in övünmesi boşuna değildi. At kum tepelerinin ve patikaların üzerinden adeta uçarak geçti, Jolen onu kulübenin önünde öyle ani bir şekilde durdurdu ki, Zigana sert bir "umpf" ile sırtına doğru savruldu.

Aşağı doğru savruldu, ayakları sert toprağa çarptığında sanki biri yeni filizlenmiş kanatlarını koparmış gibi hissetti. "Haklısın," dedi Jolen'e. "İnsana uçtuğunu düşündürüyor." Ön kapıyı işaret etti. Kapının seğirmesi

Ön penceredeki bir perde gözüne çarptı. "Annem muhtemelen şu anda ne yapacağımızı görmek için cama yapışmış durumda. Çay içmek için içeri gelmek ister misin?"

Jolen başını salladı. "Hayır, katılmam gereken görevlerim var."

Sesi çok melankolik geliyordu, sanki önündeki görevler en güçlü adamların bile belini kıracakmış gibi. Zigana bir elini onun dizine koydu. "Fikrini değiştirip geri dönersen, bir çaydanlık koyarım." Jolen'in eteğinin üzeniye takılan ve tuzla kabuk bağlamış kenarını düzeltti. "Kaderin sana iyi davranmadığını ve koşulların istediğin gibi olmadığını biliyorum ama döndüğüne sevindim. Seni tekrar göreceğim miyim?"

Jolen'in gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve ağzı zayıf bir gülümsemeye dönüştü. "Evet." Nefes aldı, eyerde doğruldu ve Zigana'ya göz kırptı. "Karides avını bitirdiğinde ve kokmadığında eve gel. Uygun bir zamanda bir haberci gönderirim. Ya da sahile geri gelirim ve dalgalarla yarışırız." Atını çevirdi ve yanlarına hafifçe vurdu, bunun üzerine at koşmaya başladı. Jolen oturduğu yerde yarım döndü ve el salladı. "Gün ışıyana kadar, Ziga!" diye seslendi köyün ana yolunda dörtnala koşmaya başlamadan önce.

Son ayrılan atlının aksine Zigana, kum tepesinin üzerinde gözden kaybolana kadar gözlerini bu atlıdan ayırmadı. "Gün ışıyana kadar, kardeşim benim," dedi usulca.

Frishi kapıyı çekip açmadan ve yanına gelmeden önce uzun süre beklemek zorunda kalmadı. "Sana ne söyledi?" Önlüğüyle nemli alnını sildi. "Evlenip başkente taşındıktan sonra o kızı bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum."

"Şimdilik kocası ve kızıyla birlikte Banat'ta yaşayacak." "Jolen'in bir çocuğu mu var? Bu sürpriz oldu."

Zigana cevap vermedi. Gerçekten öyle miydi? Kız kardeşi değişken, kibirli ve bazen de küstahtı ama hiçbir zaman çocuklardan nefret ettiğini dile getirmemişti. Zigana onu zaman zaman uçarı olsa da sevgi dolu bir ebeveyn olarak rahatlıkla görebiliyordu. Onu şaşırtan şey sadece bir çocuğu olduğu bilgisiydi, özellikle de Andras Frantisek gibi bir adamla evliyken.

Onun görüntüsünden kurtulmak için başını salladı. "Kız kardeşimin kocası," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?" Frishi kaşlarını çatarak ona baktı.

"Yok bir şey anne. Bu öğleden sonra başka ne yapmam gerektiğini düşünüyorum." "Aklına bir şey gelmiyorsa, sana ve bana yetecek kadar listem var,

ve bu köyün yarısı bir hafta boyunca meşgul olacak."

Zigana yapılmayı bekleyen sayısız işi hatırlamakta zorlanmasa da, Frishi daha fazlasını yapma sözünü yerine getirdi. Akşam yemeği bittiğinde, Odon'un yanındaki sandalyeye çöküp ağları onarmasına yardım etmekten mutluluk duyuyordu.

"Solyom hakkında başka bir konuşma var mı?" İğne ve sicim için düz bir şekilde sıralandıklarından emin olarak ağların arasından bir çubuk geçirdi.

Odon kırık düğümlerden oluşan başka bir yerde küçük bir delik açtı. "Söylendiğine göre karısının ona seslenmesiyle denize girmiş. Kızıl Jana bunu nereden biliyor, bilemiyorum, özellikle de insanlara Solyom'un suya girdiğini görmediğini söylediği için."

Zigana kaşlarını çatı. "Pazar günü toplanan balıkçı kadınlardan bile daha kötü dedikodu yapıyor."

"Zavallı ihtiyar," dedi Frishi, kendi tamirat işiyle ilgilenirken, tamir sepetinden bir çorap çıkardı. "Belki de aşkının seni beklediğini bilmek o kadar da kötü bir ölüm şekli değildir."

Hayır, değildi, diye düşündü Zigana, ama Solyom'u suda bekleyen Trezka değildi.

Bundan sonra salon sessizdi, ta ki Frishi tamir işini bir kenara bırakıp yatmaya gideceğini söyleyene kadar. Odon'u dudaklarından, Zigana'yı alnından öptü ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Zigana konuşmadan önce bir süre bekledi. "Ona ne gördüğümü söylemedin mi?"

Ona yan gözle baktı. "Bunu sana bırakıyorum. Aklınızda bulunsun, öğrendiğinde ayaklarınızı yere çakmak için elinden geleni yapacak ve elinden gelse sizi denizin bir fersah yakınına bile yaklaştırmayacaktır."

"Ben artık küçük bir kız değilim, baba."

"Bu konuda ikna edilmesi gereken ben değilim, Ziga."

"Rüyasında boğulduğunu gördü mü?"

İğnesini ağın içinden geçirdi, sicimi ilmekleyip düğüm atarken parmakları uçuştı. "Yaptıysa bile bana söylemiyor."

"Peki ya sen?"

"Sadece sana bahsettiğim, ölü köylülerin dipten çıkarılmasıyla ilgili olan."

Alt dudağını çiğneyerek düşündü. Deniz ilmi, derinliklerinde yaşayan iğrenç ve fantastik yaratıkların hikâyeleriyle doluydu. Bazıları gerçetti, bazıları ise denizcilerin ruhlar fıçısından çok sık bahşiş vermelerinden kaynaklanıyordu. Zigana düzinelerce hikâyeyi ezbere biliyordu ama hiçbirini dalgaları incelerken gördüğü gibi bir şey anlatmıyordu. "Sesleri taklit eden ve rüyaları çarpıtan bir canavardan bahseden eski hikâyelerden herhangi birini biliyor musun?"

Odon iğne işine bir an ara verdi, hafızasını yoklarken bakışları boştu. "Sadece sirenler," dedi bir süre sonra. "Ve hikâyelerin hiçbirinde rüyaları kontrol ettikleri anlatılmaz." Elindeki ağı bakarak sırttı. "Bu ve sirenlerin sadece mühür olduğundan şüpheleniyorum. Bazen bir adam bir gemide biraz fazla zaman geçirir."

"Gördüğüm siren değildi."

Bakışları buluştu. "Sana inanıyorum Ziga," dedi.

Su görüşüne olan inancı onu bir yandan rahatlatırken, bir yandan da dehşete düşürüyordu. Odon, kendi zayıf yeteneğine rağmen hayal kurmaya meyilli bir adam değildi.

Suyu okuduğu için. Gördüğü görüntülerin gerçekliğini sorgulamaması, onları daha gerçek ve daha korkutucu hale getiriyordu.

"Keşke onu bekleyen Trezka olsaydı," dedi. "Ben de öyle, kızım," diye cevap verdi. "Ben de öyle."

O GECE YINE SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE UYANDI.

Sörften yükselen yankı, ahırdan gelen yüksek sesli kişnemelere dönüştü. Battaniyeleri geriye attı ve merdivenlerden aşağı fırladı. Anne babasının yatak odasına hızlıca bir göz attığında, korkunç gürültüye rağmen hâlâ uyuduklarını gördü. Odon'un uykusu hafif olduğundan ve atlar bir ölüyü uyandıracak kadar gürültü yapmasa bile, Zigana'nın birinci katın basamaklarını hızla inerken sessiz olmaması garip bir şeydi. Masadan bir mum ucu kaptı, akşamki ateşin kalıntılarından fitiline bir alev çekti ve evden dışarı fırladı.

Çıplak ayakla küçük bahçelerinden ahıra doğru ilerlerken gece soğuk, nemli ve mezar toprağı kokuyordu. Kapıların hemen dışında bir yaba asılıydı ve çubuğu kaldırıp kapıları açmadan önce onu kaptı. Mumun cılız alevi önündeki bir avuçluk alanı bile aydınlatmıyordu ama Gitta'nın ahır kapısını kırıp kurtulmak istercesine sertçe tekmelediğini görmek için yeterliydi. Zigana'yı gördüğünde gözlerini devirdi ve trompet çaldı. Voreg de hafif nakliye için tuttukları iki midilli gibi onu yankıladı.

Zigana yabayı bir kolunun altına aldı ve diğer eliyle mumu yukarı kaldırdı. Dışarıdaki havanın aksine ahırlar saman, at ve gübre kokuyordu. Keskin ama canlı. Gitta ahırın kapısını yumruklamaya devam ederken, sahibesi ahırın zemin katını kontrol ettikten sonra merdivene tırmanarak çatı katını da kontrol etti. Kalbi göğsünde çırpınarak samanla kaplı zeminde ilerledi ve orada depolanan balyaların arkasını ve arasını kontrol etti.

Hiçbir şey yok. At hırsızı ya da davetsiz misafir yok. Üzerine atlayacak ve ahır ateşe vermeden onları kazığa oturtmak için elinden geleni yaparken çılgılık atmasına neden olacak kimse yoktu. Birinci kata döndüğünde Gitta toynaklarını tahtaya vurmakla dişleriyle tahtayı parçalamak arasında gidip geliyordu. Ve normalde çatıdaki bir farenin sıçrayışıyla uyanan Odon görünürde yoktu.

Zigana aval aval kısırağa baktı. Gün boyu sakin ve sabırlı olan Gitta çılgına dönmüştü. Çabalarına rağmen ahır kapısının kapalı kalmasına sinirlenen Gitta döndü ve sırtını kapıya dayadı. İki toynağıyla geriye doğru tekme atarken arka bacakları esnedi. Tahta parçalandı ve üst menteşe direğinden ayrıldı.

"Gitta!"

Kısrak, Zigana'nın iri gözlü bakışlarıyla karşılaşmak ve başını savurmak için ahır yıkarken yeterince uzun süre durdu. Sanki kendisini kapana kısırdığı için sahibini azarlamak istercesine yüksek sesle kişnedi. Kapıya ikinci bir tekme attı ve üst parmaklık kırılğan bir tırnak gibi koptu ama mandal yerinde duruyordu.

Gözleri karanlığa alışan Zigana mumu söndürdü ve dirgeni bir kenara bırakarak Gitta'nın ahırını yem ve yem çuvallarını saklamak için kullandıkları ahırdan ayıran tahtalara tırmandı. En üstteki tahtanın üzerine eğildi, çıplak ayak parmakları tahtayı tutabilmek için kıvrıldı. "Gitta, aşkım," diye mırıldandı. "Neyin var?"

Kısrak bir an için sustu, burnunu Gitta'nın göğsüne sokmak için yarı dönerken yanları kabardı ve neredeyse onu ahır bölmesinden düşürüyordu. Sıcak at nefesi Zigana'nın omuzlarına ve boynuna yayıldı. Gitta'nın gözleri karanlığın içinde bembeyaz ve ateş saçıyordu ve Zigana kısrakın düşüncelerini duyduğuna yemin etti.

beni. ÇIKARIN BENİ!

At ve kadın uzun süre birbirlerine baktıktan sonra Zigana kendi nefesini verdi. "Pekâlâ," dedi yüksek sesle. "Ama sadece seni ata bindirebilirsem."

Binicisi bir askıdan dizginini alıp ona ulaşmak için kırık ahır kapısını açarken, kısrak huzursuzca bir toynaktan diğerine geçerek onayladı. Gitta dizgin için başını isteyerek eğdi, insanı kaş bandı ve boğaz kirpiğini ayarlamakta çok yavaş davrandığında burnuyla Zigana'nın omzuna vurdu.

"Kes şunu," diye tersledi Zigana. "Beni itip kakmaya devam edersen bunu asla giyemeyeceğim."

Gitta sahibesini ahırdan çıkarken takip ederken Voreg barajına bir imdat çağrısı yaptı. Kısrak geri kişnedi, ahırda çıkardığı sestten farklı bir sest bu. Öfkeli yerine güven verici.

Tırmanacak bir izi olmayan Gitta, yerden binmek için fazla uzundu ve Zigana onu çit hattının yanındaki binek taşına götürdü. Vardiyası bacaklarının arasına sıkışmış ve ayakları ahırdan kirlenmiş halde eyersiz oturarak dizginleri salladı ve dilini şaklatarak atın nereye gideceğine karar vermesine izin verdi.

Gitta hemen sahile doğru hızlı bir tırısı geçti. "Ben de bundan korkuyordum," dedi Zigana kendi kendine ama kısrak geri döndürmeye çalışmadı. Zaten döndürebileceğini de sanmıyordu. Atın ahırdan çıkmasına izin vermemiş olsaydı, Gitta dışarı çıkmak için ahır yerle bir edebilirdi. Zigana'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Gri, kıyının ötesinde karanlık ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Deniz artık gün ışığında olduğu gibi sahilden çekilmiyordu. Garip bir şekilde yeşile çalan dalgalar karaya sertçe vuruyor, tepeleri ve vadileri kıyı boyunca yuvarlanırken değişen gölgelerden öteye geçmiyor, geri çekiliyor, ancak sonsuz bir dansla bir kez daha ileri doğru kabarıyordu. Gitta kum tepelerine tırmandı ve diğer taraftan aşağı kayd. Kumun üzerinde tırısıla ilerledi, sadece ayaklarına kadar suyun içinde durana kadar durdu.

Zigana sırtında sessizce oturmuş, hem atı hem de denizi dinliyordu. Gitta birkaç kez homurdandı, bu sese başını aşağı yukarı tedirgin bir şekilde sallayarak eşlik etti.

Kısrağın hareketleri Zigana'nın sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Tüm o homurtular bir uyarıydı. Gitta'nın kıyıya ulaşmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu, özellikle de yakınlarında bir tehlike sezmişken, asla bilemeyecekti ama kısrağın aksine Zigana'nın burada kalmak gibi bir isteği yoktu. Gitta'yı köye dönmesi için ikna etmeye çalıştı ama ne ısıkların ne tıkırtıların, ne topuk vuruşlarının ne de dizgin çekişlerinin bir etkisi oldu. Gitta sanki bir heykele dönüşmüş gibi olduğu yerde durdu, kulaklarını ileri dikmiş, hiçbir insan kulağının algılayamayacağı bir sesi dinliyordu.

Başkaları onu kaldığı için aptal ya da deli olarak yargılayabilirdi ama Zigana atını bırakıp eve yürüyerek dönmeyi reddetti. Gitta sadece değerli bir at eti değil, aynı zamanda Zigana'nın kardeşi, en iyi arkadaşı ve bazen de sırdaşıydı. Yine de Gitta'nın isyanını iyi niyetle kabul etmek zorunda değildi. Ve inatçı bir atı arzusundan vazgeçirmenin başka yolları da vardı.

Vardiyasında çıplak ayakla köye dönmek soğuk ve rahatsız edici olurdu. Ayrıca, onun gibi gecenin bir yarısı dışarıda olan biri onunla karşılaşır, işler hızla garipleşebilirdi. Annesinin hiç de hoşuna gitmeyecek dedikodulara yol açacağı kesindi. Zigana Gitta'nın sırtından kayarak soğuk deniz suyunu inciklerine sıçrattı. Duyularını yutan ölüme yakalanarak donakaldı. Kontrol etmek için dışarı çıktığında burun deliklerini taciz eden nahoş mezar toprağı kokusunu anımsatıyordu

Bu, burnuna yapılan bir hakareten çok ruhuna yapılan bir hakaretti.

Gün boyunca okuduğu sular, yarattığın varlığının kirlenmişti, acı ve sertti ve karanlık anılarla örülmüştü. Şimdi ise yapışkan, boğucu bir his veriyordu. Bir cesetten süzülen pıhtılaşmış kan gibi. Jolen'in boğulduğu rüyası gibi. Dalgalar geceleri her zaman tehlikeliydi, açgözlü iştahları olan hızlı yüzen avcılar dalgalarının altında gizlerdi. Ancak bu gece sörf garip bir şekilde boştu, sadece av değil avcı da yoktu. Biri hariç. Kadim ve amaçlı biri. Karanlığın içinde avlananlar şimdi onun tarafından avlanıyordu.

Gitta'nın boynunu okşadı, avucunun altında güçlü at kasları dalgalanıyordu. Gitta'nın dönen kulakları aniden geriye doğru kıvrıldı ve başı ileri geri sallanmaya başladığında Zigana sıçrayarak uzaklaştı. Ağzını gökyüzüne doğru kaldırmak için durakladı, üst dudağı dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. Havayı koklarken burun deliklerinden uzun nefesler alıp veriyordu.

"Ne oldu Gitta?" Zigana kelimeleri fısıldadı, içgüdüleri ona mümkün olduğunca sessiz kalmasının en iyisi olduğunu söylüyordu. ve kollarındaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Deniz örümceği sörfün içinde bir yerlerde pusuya yatmış, şimdilik sessiz ama yakındaydı. Kendisine bakmalarını izliyordu.

Suyun içinden aniden cılız bir şekil fırladı. Dalgaların tepesini sıyrarak kıyıya doğru hızla ilerliyordu. Karanlık detayları gizliyordu, ama Zigana hala

uzun iskelet kollar ve bacaklar, şişkin bir kafa ve çivili dişlerle dolu açık bir ağız seçebildi. O açık , derisini kemikleri üzerinde titretecek bir ses döküldü. Ağıt -insan, yaşlı. Açlıktan ölmüş.

Gitta kendi öfkeli trompetiyle cevap verdi ve meydan okurcasına ileri atıldı, dizginleri hâlâ elinde tutan sersemlemiş Zigana'yı neredeyse ayaklarından çekiyordu.

Yaratık dalgaların üzerinde onlara doğru ilerlerken bir çağrı daha yaptı. Zigana öfkeli kısırağın adını sörfün donuk kükremesinin üzerinde haykırdı ve bir omzunu göğsünün katı duvarına doğru itti. "Geri çekil, Gitta! Geri çekil! Lütfen!" Direnen atı iterek komutuna bir işaret düdüğü ekledi.

Sırtındaki tüm deriler uyarıcı bir şekilde diken diken oldu ve Zigana omzunun üzerinden baktı. Canavar daha da yaklaşıırken, hem balıksı hem de acayip derecede insani bir yüzdeki şişkin siyah gözler, ay ışığının dağılmasında parlıyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Öleceklerdi, Solyom gibi yutulacaklardı. Kendini kurtarabilir, Gitta'yı korkunç bir kadere terk edebilir ve kum tepelerinin güvenliğine doğru koşabilirdi. Ama o kaldı, ağladı ve inatçı kısırağı hareket ettirmek için var gücüyle itti.

Gitta ikinci kez trompet çaldı, suyu eşeledi ve hızla geri döndü. Zigana, kısırak güvenli kum tepelerine doğru tırısila geri dönerken üzerine basılmasını önlemek için tam zamanında yoldan çekildi. Zigana ayakları havada onun peşinden koştu. Arkalarından ince ve keskin, öfkeli bir trıl sesi duyuldu. Gitta'yla birlikte güvenli bir şekilde tuzlu otların arasına girene kadar arkasına bakmadı. Engerekler bazen orada yuva yaparlardı ama suyun içinde kanları için çığlık atan şöyle karşılaştırıldığında zararsızdılar.

Gitta'nın duruşu artık daha az agresif değildi ve ön toynaklarıyla çimenleri düz bir şekilde eziyor, boynunu hızlı ve tedirgin bir şekilde yılan gibi sallıyordu. Soluk soluğa kalan ve artık dehşetten titreyen Zigana, sürüsünü koruyan herhangi bir aygır kadar öfkeli ve meydan okuyan kısırağına bakacak kadar gözlerini deniz yaratığından ayırdı.

Yaratık sörfte daha fazla uzaklaşmadı ama şarkısının şiddeti arttı, Zigana'nın sinirlerini titreten ve gözlerini yaşartan yalvaran bir çağrı. Üzüntü onu boğdu ve Gitta'ya yaslandı.

Bunu yaptığı anda, umutsuzluk buharlaştı ve şarkı bir şarkıdan çok, daha önce kaybedilen av için duyulan öfkenin çığlıkları kadar kulakları tırmalayan uyumsuz bir feryada dönüştü. Zigana gözlerini kırıştırdı, Gitta'ya baktı, o da sıvı kahverengi gözlerinden bilmiş bir bakışla ona baktı ve bir kez daha sörfte bir ileri bir geri volta atan, hâlâ feryat eden şeye döndü.

Gitta'dan uzaklaştı ve feryat bir şarkıya dönüştü, kederli ve kayıp, kocasının ölümünü öğrendiği andan Jolen'in düğün arabasının Banat Kalesi'nden uzaklaşmasını izlediği güne kadar olan anıları canlandırdı. Yalnızdı. Ne kocası, ne kız kardeşi, ne de çocukları vardı. Sadece ailesinin evinde yaşayan sefil bir dul, istenmeyen bir yükü.

Gitta onu dürttü. Feryat geri döndü ve umutsuz suçluluk duygusu kayboldu. Zigana her şeyin bir anda olup bitmesi karşısında nefesini tuttu ve bu kez elini kısırağın üzerinde tuttuğundan emin oldu. Canavar avını intihara sürüklemek ve adeta ağzına doğru yürümesini sağlamak için hangi büyüü kullanmış olursa olsun, atı bundan etkilenmemişti ve ona dokunmak Zigana'yı da dirençli hale getirmişti.

Yaratık sonunda pes edip daha derin sulara doğru sürünerek geri dönene ve varlığına dair hiçbir iz kalmayana kadar dalgaların altında batana kadar kum tepelerinde beklediler. Zigana kaçmak, kendini Gitta'nın sırtına atıp dörtmala kulübesine dönmek ve orada yatağına girip güneş doğana kadar battaniyenin altına sinmek istemişti. Ama gidemezdi, o iğrenç şarkı sahilde yankılanırken, isteksiz ve dikkatsizleri ölüme çekmek için yem olurken gidemezdi. Ölümcül çağrıya yanıt olarak başka hiçbir köylünün aniden sahilde belirmemesi için dua etti ve duaları kabul oldu.

Hem soğuktan hem de korkudan dişleri takırdadı ve ısınmak için artık sakinleşmiş olan Gitta'ya sarıldı. At kişnedi ve ağzıyla saçlarını okşadı. "Bu seni son dinleyişim kızım," dedi Zigana. "Bütün ahırını tekmeleyip yıkabilirsin, umurumda değil. O şeyle kavgaya edesin diye geri dönmeyeceğiz."

Gitta'yı kumsalın daha düz bir kısmına, kum tepelerinde olduğu gibi kumun ayaklarının altına batmadığı bir yere götürdü. Zigana koşmaya başlamak için aralarına yeterli mesafeyi koyarken kısarak kıpırdamadan durdu. Ellerini Gitta'nın geniş sırtına dayadı, biraz kıpırdandıktan ve atın yelesini kavradıktan sonra yukarı doğru sıçramak ve bir bacağını sallayarak kendini oturtmak için yeterli ivmeye sahipti. Geceliğini bacaklarının altına sıkıştırdı ve topuklarıyla Gitta'nın yan tarafına vurmadan önce sallanan dizginleri yakaladı. "Hadi eve gidelim aşkım."

Ahıra vardığında Gitta'yı ahırına geri götürdü. Kısarak Voreg'e mırıldanarak kızına her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi. Zigana hasarlı ahır kapısını elinden geldiğince kapattı, ayaklarını kuyu pompasında temizledi ve eve döndü. Anne ve babası hâlâ uyuyordu, huzursuz bir uykuydu bu, seğirmelerine, battaniyelere sarılmalarına ve mırıldanmalarına neden oluyordu. Kapıyı kapatmadan önce bir süre onları izledi, deniz örümceğinin uğursuz ninnisinin uyandırdığı kâbuslardan muzdarip olduklarından emindi.

Odası soğuktu ama yatağına dönmedi, bunun yerine şilteden bir battaniye çekip omuzlarına sardı ve küçük pencerenin önünde nöbet tutup dinlerken kendini ısıtmayı tercih etti. Sessizlik. Sadece kutsanmış sessizlik. Şimdilik.

FRISHI, "BİR DAHA ASLA SAHİLE YAKLAŞMAYACAKSIN," DEDI VE Zigana'nın fincanını, içindekileri masaya dökerek kadar sert bir şekilde masaya vurdu.

yüzeyinde su birikintileri oluştu. Zigana, geri kalanı kucağına düşmeden önce bardağı elinden kaptı.

"Bu çok saçma anne. Sahilde yaşıyoruz; geçimimizi sağlamak için Gray'de balık avlıyorum. Sahile gitmek zorundayım."

Odon fincanının kenarından, kötü rüyalar görmekten ve kızının hayatından endişe etmekten bitkin düşmüş yüzünde "sana söylemiştim" ifadesiyle ona baktı. Frishi tam da tahmin ettiği gibi tepki vermişti, hatta Zigana önceki gece yaşadığı talihsizliği anlattığında daha da kötüleşmişti.

"Odon, ona bundan sonra trolle dolaşmasının yasak olduğunu söyle." Frishi masanın etrafında koşuştururken önlüğünü çırttı, kahvaltı tabaklarını kaptığı gibi kuru lavaboya tıkırdayarak bıraktı.

Fincanını yere bıraktı ve karısının elini tuttu. "güzelim."

Frishi, Odon'un yanındaki sandalyeye kötü bir zarafetle otururken bile Zigana bu sevecenlik karşısında gülümsedi. Annesi yaşlılığın ve günlük ağır işlerin izlerini taşıyordu. Başının arkasına tutturulmuş saç örgüsü gri çizgilerle kaplıydı ve elleri kırmızı ve pürüzlüydü. Yine de Odon onu ilk evlendiklerinde olduğu gibi görüyordu; genç, canlı ve Lord Boda'nın dikkatini çekecek kadar güzel.

"Ziga yetişkin bir kadın ve dün gece kendini iyi idare etti. Bu şekilde devam edeceğine inancın tam olsun. Onun su görüşü doğru, benimkinden daha doğru. Eğer trolle dolaşmanın güvenli olduğunu düşünüyorsa, onun sözüne ve yeteneğine güvenirim." Bakışlarını Zigana'ya çevirdiğinde bakışları sertleşti. "Bir dahaki sefere, ayaklarıma meşale tutmak zorunda kalsan bile beni yatağımdan kaldıracaksın. Anladın mı?"

"Evet, baba." Sesinin alt tonunda, onu bir daha böyle korkutursa dizinin dibinde bir dayak yemek için asla çok yaşlı olmayacağı uyarısı vardı.

Frishi hoşnutsuzluğunu dile getirdi ama Zigana'yı azarlamayı bıraktı, somurtmayı ve hem ona hem de Odon'a sırtını dönmeyi tercih etti.

"Bugün konseye söylememiz gerekiyor, baba."

Başını salladı. "Bu sabah ev işleri bittikten sonra onlara gideceğim. Elek'in en yaşlısını Voreg'i sen ve Gitta'yla birlikte dışarı çıkarması için ikna edebilirim. Elek, ödeme olarak Voreg'in getirdiği her şeyin yarısı için minnettar olacaktır."

Zigana'nın aklına ani bir düşünce geldi ve inleyerek yüzünü ovuşturdu. "Neredeyse unutuyordum. Jolen'in kızı bugün babasıyla birlikte sahili ziyaret edecek. Trolde sonra Gitta'ya binebileceğine söz verdim."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" Frishi kaşlarını çatarak elindeki bulaşık havlusunu sinir bozucu bir sineğe doğru fırlattı. "Gitta'nın dün geceki davranışlarına bakılırsa, ona güvenebilir misin?"

Zigana sinirlendi. "Genç Tunde Frantisek kılık değiştirmiş bir deniz canavarı değilse, endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum anne."

"Ama bu Lord Boda'nın torunu."

"Gitta da Gitta'dır. Ayrıca Tunde eyerde yalnız olmayacak; ben de onunla olacağım."

Odon masadan kalktı. "Lord Hazretleri oradayken neler olduğunu anlatmalısın."

"Katılıyorum. Böyle bir şey ondan saklanmamalı. Aramızda bir yabancı olsa bile, o aynı zamanda Banat'ta ikamet eden lord. Bilmeye hakkı var." Zigana söylemedi ama Frantisek'e yaratıktan bahsettiği anda karısını ve kızını toplayıp gün batımından önce Banat'ı terk edeceğine dair yüklü bir keseye bahse girebilirdi. Ve onu zerre kadar suçlamayacaktı.

Her zamanki gibi arabasını yükledi, Elek'in oğlunun Voreg'i koşumlamasına yardım etti ve Frishi'nin kulaklarında aptalca bir şey yapmaması yönündeki öğütleriyle sahile doğru yola koyuldu. Elinin altındaki sular, deniz örümceğinin gece avının kalıntıları taşıyan ama başka hiçbir şey taşımayan sırlarını daha önce olduğu gibi ona gösterdi. Her zaman yaptıkları gibi trolle geziniyorlardı ve Gitta önceki geceki saldırganlığından hiçbir iz göstermiyordu.

Zigana bu sabah koşum takımındaki at gözlüğü ile neredeyse hiç uğraşmamıştı. Atın gözlerini korumak ve etrafındaki her hareketten ürmeden görevine odaklanmasını sağlamak için kullanılan bu gözlükler, Gitta'nın bir deniz canavarına meydan okumaya karar vermesi ve sadece sahibesinin dehşet içindeki yakarışları yüzünden kaçmasının ardından artık gereksiz görünüyordu. Ancak farklı olan her şey sorulara yol açıyordu ve Zigana konsey toplantıya çağırmadan önce bir araba dolusu soruya cevap vermek istemiyordu.

İlk trol avından sonra verdikleri mola sırasında Andras Frantisek'in yaya olarak kendisine doğru geldiğini gördü. Onun at sırtında gelmesini bekliyordu. Oysa o bir attı. Küçük bir çocuk onun geniş omuzlarına tünemiş, saçlarını kavırıyor ve topuklarını göğsüne vuruyordu. Kız ona "Daha hızlı git, at!" diye emrederken sert bir çekişle irkildi.

Sahil boyunca yayılmış karidesçiler o geçerken eğildiler, bazıları çocuğun maskaralıklarına sırttı, diğerleri ise kaşlarını kaldırarak onların ilerleyişini izledi. Hiçbiri soylulardan birini sahilde dolaşırken görmeye alışık değildi, özellikle de böyle bir şekilde.

İlk trol atını geçtiklerinde küçük kız sustu, dudakları şaşkınlıktan "o" şeklinde büzülmüştü. Andras, Gitta'nın yanında beklediği Zigana'ya ulaştı; Gitta'nın unutulmaz yüzü, önceki gün konuşma yeteneğini elinden alan o yıkıcı gülümsemeyle kaplanmıştı.

"Günaydın, Bayan Imre. Bir yoldaş getirdim." Binicisi onu durdurmak için saçından bir tutam çekerken ikinci kez yüzünü buruşturdu. "Zorlu biri."

Zigana eğildi ve kendi gülümsemesini sundu. "Lordum. Bu sizin kızınız mı?"

Kızı omuzlarından indirdi ve kız hemen uzun bacaklarının arkasına geçerek uyuklayan Gitta'ya baktı. Andras onu önüne çekti. "Tunde, seni selamlıyorum."

Tunde bakışlarını dev attan Zigana'ya çevirdi. Tunde başını eğip "Anneme benziyorsun" demeden önce kadın ve çocuk birbirlerine baktı.

Zigana onun önünde çömeldi. "Bu gerçekten de güzel bir iltifat leydim, çünkü bence o dünyanın en güzel kadını." Tunde'ye dönmeden önce yüzü temkinli bir ifadeye bürünmüş olan Andras'a . "Sen de anne ve babana benziyorsun. Çok güzel bir kızsın."

Yalan söylemedi. Tunde güzeldi, her iki ebeveyninden de miras kalan yakışıklılığın bir bileşimi idi. Annesinin açık renk saçlarına ve kemerli kaşlarına, babasının gri gözlerine ve bebeklik yağlarının altında yatan yüksek elmacık kemiklerine sahipti.

Tunde başını eğdi, verdiği yanıtın resmiyeti yüksek ve çocuksu sesiyle çelişiyordu. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Zigana kıkırdadı. "Bana Ziga diyebilirsiniz leydim. Anneniz de öyle." Kısrağı işaret etti. "Bu Gitta. En iyi trolcüm ve en yakın arkadaşım. Onu sevmek ister misin?" Tunde, Gitta'nın cüssesinden korkarak babasının bacaklarına doğru geri çekildi. "değil," diye onu rahatlatmıştı Zigana. "Bir kuzu kadar naziktir." Tabii dün geceyi saymazsak. Bu düşüncüyü kendine sakladı.

Tunde'nin küçük elleri bacaklarını okşarken Gitta kıpırdamadan durdu. Hatta başını eğerek kızın burnuna ve kulaklarının arasındaki tuzla keçeleşmiş perçemine ulaşmasını sağladı. Andras da kızına katılarak bir atın nerelerinin kaşınmasından hoşlandığını anlattı ve Gitta'nın ayaklarına dikkat etmesi konusunda onu uyardı. Zigana elini kısrağın omzuna dayamış, her kasın esnemesine ve titremesine karşı duyarlıydı.

Zigana'nın yapacak işleri olmasaydı, sonraki bir saat boyunca bu şekilde devam edeceklerdi. Hayal kırıklığına uğramış Tunde'ye "Şimdi trolle avlanmam gerekiyor," dedi. "Ama sen kıyıda izleyebilir ya da Vencel'in yengeç ve balıklardan kalan karidesleri ayıklamasına yardım edebilirsin." Tunde'den birkaç yaş büyük, bir sepet kümesinin üzerine eğilmiş ve bir martı çetesi tarafından taciz edilen çocuğu işaret etti.

Tunde'nin gözleri tekrar bulutlanmadan önce parladı. "Ama ben Gitta'ya binmek istiyorum!"

Zigana Andras'a baktı. "Eğer bir itirazın yoksa, taşımayı bitirdiğimde Tunde benimle birlikte sahile kadar gelebilir."

"Neden şimdi Gitta'ya binemiyorum?" Tunde'nin alt dudağı dışarı fırladı ve babasına kaşlarını çatmıştı. Bu ifade Zigana'ya o kadar öfkeli bir Jolen'i hatırlattı ki yüksek sesle gülmek için kendi dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Tunde'nin elini tuttu ve Gitta'nın yanında gezdirdi. "Gitta'nın ne kadar büyük olduğunu görüyor musun?" Kız başıyla onayladı. "O da güçlü; tanıdığım en güçlü atlardan biri. Adı bile 'güçlü' anlamına geliyor ve bu gücünü ağları dalgaların arasından sürüklemek için kullanıyor. Zor bir iş. Deniz güçlü ve dalgalar onu o kadar sert itiyor ki geri itmek için tüm gücüne ihtiyacı var. Sırtına ne kadar çok insan yüklersek, onun için o kadar zorlaşıyor."

Çocuk gözlerini dört açarak ve daha fazla itiraz etmeden dinledi. Büyük Gitta'nın iyiliği, yetişkinlerin isteklerini yerine getirmekten çok daha önemliydi. "Ben balıkları ayırmaya gidiyorum," dedi ve Vencel'e doğru koşarak uzaklaştı.

Andras'ın yumuşak kahkahası havayı okşadı. "sana,

Bayan Imre."

Omuz silkti ve ona bakmaktan kaçındı. Jolen bu adamın nesinden bu kadar nefret ediyordu? Ve her zaman böyle miydi, yoksa onu bir kez sevmiş ve bu sevgisi bozulmuş muydu?

"Benim bir itirazım yok," diye devam etti. "Hoşuna gidecektir. Tunde at sırtında olmaya alışıktır ama Gitta onun gibi ata binen ilk kişi olacak."

Ağları ve tahtaları yeniden yerleştirmesine yardım etmek için gönüllü oldu, hareketleri hızlı ve etkiliydi. Kısa süre içinde Gitta'yla birlikte suya geri döndü.

İkinci trol gezintisi de ilki kadar olaysız geçti, bunun için minnettardı. Dikkatini, Gitta'yı yönlendirebilmek için kumun dibinde çukurlar aramak ve kız kardeşinin çocuğunun martılara yengeç atmasını ya da babasına ayıklanmasına yardım ettiği sepetten belirli bir balığı göstermesini izlemek arasında paylaştırdı. Bazen Andras'ın bakışlarının Gitta'yla birlikte sığ sularda gezinirken onun üzerinde olduğunu hissediyordu.

Tunde'ye Zigana'nın annesine neden bu kadar benzediğini ya da ikisinin kardeş olduğunu söylememişti ve Zigana da sessizliğini korumuştı. Bu, kızın kafasını karıştırmaktan ve eski bir elbise giymiş, çıplak ayaklı, güneşte esmerleşmiş köylü kadının nasıl teyzesi olabileceğini merak etmesine neden olmaktan başka bir işe yaramazdı. Büyüdüğünde bağlantıyı kuracaktı - tabii Zigana'yı ve büyük gri deniz kısrakını hatırlarsa.

Döndüğünde Andras diğer trolcülerden biriyle sohbet ediyor, Tunde ise sahile gelen köy çocuklarından bazılarıyla kovalamaca oynuyordu. Sohbeti bıraktı ve kızını Zigana'ya götürmek üzere yanına aldı.

Kızın saçları rüzgârda savrulmuş ve birbirine karışmıştı; eteğinin bir kıvrımına başıboş bir yengeç pençesi yapışmıştı. Ayakkabılarını kumsalda bir yerde kaybetmişti ve inciklerini kum tabakası kaplamıştı. Ellerini çırpı, gözleri heyecandan . "Artık Gitta'ya binebilirim!"

Zigana kalan elini kaldırdı. "Henüz değil. Yapacak daha çok işimiz var ve bana yardım edersen hızlıca hallederiz. Sonra ata bineriz."

"Ben de yardım edeceğim. Bana ne yapılması gerektiğini söyleyin yeter," dedi Andras gömleğinin kollarını dirseklerinden yukarı iterken. Zigana onlara ağın kancasını nasıl çıkaracaklarını, avı nasıl temizleyeceklerini ve karidesleri diğer avdan nasıl ayırıp eleyeceklerini gösterdi. İşlerini bitirdiklerinde, Odon konseyle görüşürken Voreg'le birlikte trol çeken Elek'in oğluna avı teslim etti.

"Ödeme," dedi ona. "Ve ailenize selamlarımızı iletin."

Ona teşekkür etti ve ahıra döndüklerinde Voreg'i fırçalayıp yemini ve suyunu söz verdi.

Zigana misafirlerinin yanına döndü. Tunde'ye "Şimdi ata biniyoruz," dedi ve küçük kızın tezahüratına güldü.

Andras, "Önce ayakkabılarını bul," diye talimat verdi. Tunde ayakkabılarını aramak için koşarak uzaklaştı.

terk edilmiş ayakkabılarını. Zigana ile konuşurken onu izledi. "Teşekkür ," dedi. "Ona özgür bir çocukluk armağan ettiniz."

Zigana bu söz karşısında şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti ve geniş omuzlarındaki hafif sarkma, fiziksel olmanın ötesinde bir yorgunluğa işaret ediyordu. "Jolen, Leydi Frantisek olarak rolünü çok ciddiye alıyor ve Tunde'nin de aynısını yapmasını istiyor. Tunde'nin gününü öğretmenleri ya da dans eğitmenleriyle derslerine katılmak yerine sahilde oynayarak geçirmesini onaylamıyor."

Zigana'nın gözleri doldu, bir gün önce Jolen'in arkasına takılıp avazı çıktığı kadar deniz şarkıları söylediğini hatırladı. Kız kardeşi olarak tanıdığı kadın, sahilde geçirdiği kaygısız zamanları kucaklıyordu. Andras'ın bahsettiği Jolen onun için yabancıydı ve belli ki tanıdığı Jolen de onun için bir yabancıydı.

"Tunde'nin şu ana kadar eğlendiğine sevindim," dedi, daha fazla açıklama istememeye dikkat ederek. "Yine de bu akşam senin için hayatı zorlaştırmış olacağım."

Bakışları kısa bir an için ona kaydı. "Nasıl yani?"

"Sen ve Tunde balık kokuyorsunuz. Jolen bunun için beni asla affetmeyecek."

Güldü, ses sahilde Tunde'nin ayakkabılarını giymek için oturduğu yere kadar taşındı. Babasına el salladı, o ona el salladı. "Döndüğümde Jolen nasıl olsa üzerimden bir şerit koparacak. Balık kokusu ona bunu yapmak için hazır bir bahane verecek, bu yüzden içini rahat tut."

Tunde, ayakkabıları gevşekçe bağlanmış ve kumla kaplanmış bir halde koşarak yanlarına geldi. "Ben hazırım," diye ilan etti.

Zigana önce Gitta'ya bindi ve önündeki Tunde'ye yer açmak için eyerin dirseğine doğru kaydı. Andras küçük kızı kaldırdı ve koltuğa oturttu. "Hazır mısın?" Zigana sordu.

"Hazır!" Tunde'nin sesi heyecanla titriyordu.

Zigana tıkladı ve Gitta yola koyuldu, suyun içinden geçerken kullandığı aynı yuvarlanan yürüyüşe kaydı. Zigana kısırağı önce tırısı, sonra da dörtnal ikna etmeden önce kısa bir kumsal boyu yol aldılar. Tunde güldü ve "Daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırdı. Bekleyen Andras'a doğru dörtnala at sürdüler, Gitta hantalca durana kadar yaklaştıkça yavaşladılar.

Andras kızının kısıraktan inmesine yardım etti. "Ne düşünüyorsun, Tunde? Bir deve binmek gibi mi?"

Kıkırdadı. "Gitta'yı senin atından çok daha fazla seviyorum baba."

Sözler canını acıtmış gibi elini göğsüne götürdü. "Bui, Gitta'dan çok daha hızlı koşuyor."

"Ama o kadar güçlü değil," diye karşı çıktı.

Andras kıkırdadı ve Zigana'ya sırttı. "Atınız bir şampiyon buldu."

Zigana attan indi ve Gitta'nın boynunu okşadı. "Onlardan daha güçlü

Şatoda ahırda tuttuğunuz yüksek ruhlu atlar."

"Doğru," diye kabul etti, o ağır bakışları onun yüzündeydi. "Ve o eşsiz biri. Denizdeki evinde bir toprak çocuğu."

Adamın sözleri teninde görünmez kıvılcımlar yarattı. Bu sözler yeterince masumdu, Gitta'ya bir iltifattı ama Zigana onun kısıraktan daha fazlasından bahsettiğini hissetti. Bir kızarıklığın sıcaklığı boynuna yayıldı ve Tunde'ye doğru eğildi. "Neden annene götürmek için birkaç deniz kabuğu aramıyorsun?" Tunde bu fikri beğendi ve hemen kumsalda hazine aramaya koyuldu.

Andras'a Tunde'nin yanından biraz uzaklaşmasını işaret ettiğinde yüzü kızarmıştı. "Babam ve ben artık Banat'ta ikamet eden lord olduğunuz için bunu bilmeniz gerektiğini düşünüyoruz."

Kaşlarının arasında ince bir kaş çatma çizgisi belirdi. "et."

"Şu anda köy konseyi ile görüşüyor. Muhtemelen daha sonra aynı bilgileri vermek için sizinle de görüşmek isteyeceklerdir. Geceleri bu sularda dolaşan bir canavarımız var ve şimdiden içimizden birini öldürdü."

Son üç günde yaşananları anlattı. Solyom'un ölümü, yaratıkla yaşadığı kendi deneyimi ve Gitta'nın buna tepkisi.

"Ne olduğunu kimse bilmiyor," dedi, "ama sanırım çıkardığı ses kabuslar ve umutsuzluk doğuruyor. İnsanları bile isteye ölüme gönderen korkunç bir keder. Sevdiği birini kaybettiği için yas tutanlar daha da savunmasız. O zaman bu şeyin çok uğraşmasına bile gerek kalmıyor."

Andras kaşlarını çatarak, "Ben hiç görmedim ama derin sulardaki gemi kaptanları böyle yaratıklara obluda der," dedi.

Zigana olduğu yerde durup ona baktı. "Bu şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

O da durdu ve başını salladı. "Ben denizci değilim ama kardeşim denizciydi. Okyanusun tabanının olmadığı ve leviathanların uyuduğu kara sularda seyreden büyük gemilerden birinde ikinci kaptandı." Onun omzunun üzerinden Gri'ye baktı. "Kardeşim, senin anlattığın gibi dalgaların tepesinde sürünen şeyler olduğunu söyledi. Kocaman kafaları ve iskelet gibi vücutları varmış, aklıktan deforme olmuş, balık suratlı adamlar gibi."

"Ve dişler," diye ekledi.

"Çok sayıda," diye kabul etti. "Onu nasıl öldüreceğiz?"

Ellerini sorgulayıcı bir hareketle kaldırdı. "Keşke sana söyleyebilseydim. Onlar hakkında sahip olduğum azıcık bilgiyi kardeşimden öğrendim."

Zigana parmağıyla dudağına vurarak düşündü. "Belki onu yakalamak için bir ağ. Kıyıya sürükleyebiliriz. Diğer balıklar gibi olabilir ve sudan uzakta uzun süre yaşayamayabilir." Ya da obluda'yı ölene kadar dövebilirlerdi. O şeyin öfkeli feryatlarını, dişlerle dolu ağzını, Solyom'un pençeleri ve kemikli elleriyle sörf yaparken parçalandığı anları hatırlayınca kadar, bunun şiddeti içini ürpertti. Gitta nefret ettiyse, bu iyi bir şeydi.

sempatisini yetecek kadar.

Andras, Tunde'ye ıslık çaldı ve ona el salladı. "Eve dönmek zorundayız. Konseyinize köydeki toplantılarını tamamladıktan sonra bana gelmelerini söyleyin. Elimden gelirse yardım ederim."

Eğildi. "Teşekkür ederim lordum."

Başını yana eğdi, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Gelecekte bana Andras demeyi düşünür müsün, ben de sana Ziga diyeyim? Biz artık bir aileyiz."

Piçliğini görmeyen bir adam tarafından cömertlik ruhuyla yapılan bu teklif onu şoke etti. Zigana neredeyse evet diyordu. Neredeyse. Başını iki yana salladı,

daha söylemeden pişman olmuştu. "Hayır lordum," dedi. "Biz değiliz."

Korunması gereken engeller vardı ve bunlar sadece doğum ve sınıf engelleri değildi. Hatta şimdi, kendisine bu kadar yasak olan bir adama çekildiğini hissettiğinde daha da fazla.

gözünü kralın kendisine dikmiş olabilir.

Kızın teklifini reddetmesi üzerine yüzüne bir maske düştü, ilk tanıştıklarında taktığı maskenin aynısı. Sertçe eğildi ve sesi sıcak yerine kayıtsızdı. "Nasıl isterseniz, Bayan İmre."

Tunde'nin dönüşü bu konudaki tüm konuşmaları durdurdu. "Ne oldu baba?"

Başını okşadı. "Gitme vakti geldi. Hemşiren muhtemelen endişelenmiştir. Annen de öyle."

Suratını astı. "Yapmak zorunda mıyız?" "Evet."

Zigana'ya geniş bir sırtış atmadan önce dramatik bir iç çekti. "Eğlenceliydi, Ziga! Başka bir gün tekrar yapabilir miyiz?"

Zigana, onun yanından denizin ufkuna bakan Andras'a baktı. "Eğer ailen kabul ederse, evet."

"Peki ya yarın?"

O sırada Andras'la göz göze geldi ve onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Önce obluda'dan kurtulmaları gerekiyordu. "Bu çok erken Tunde. Bayan İmre ve Gitta'nın yapması gereken işler var. Yakında başka bir gün tekrar geleceğiz. Eve benim omuzlarımda gitmek ister misin?"

"Hayır, yürümek istiyorum."

Onu şatoya geri götürmek için elinden tuttu. "Bugün için teşekkür ederiz İmre Hanım," dedi Zigana'ya o soğuk, çarpıtılmamış sesiyle.

Eğildi, keşfettikleri kısa süreli dostluğun yok olmasından dolayı üzgündü. "Lordum. Leydim," dedi usulca.

Tunde babasının elini sıktı ve el sallamak için dönerek ilerledi. "Hoşça kal Ziga!" diye seslendi koşmaya başlamadan önce, Andras'ın yavaşla komutunu umursamadan.

Zigana onların gidişini üzülen izledi. Bir yeğeni vardı, teyzesini asla bir at karidesçisinden fazlası olarak tanımayacak olan bir yeğen.

annesine benziyordu. Andras aile olduklarını söylemişti. Yanılıyordu. Aristokrat Frantisek'ler köylü Imres'lerle asla aile olamazdı. Sınıfsal uçurum aşılamayacak kadar geniş ve derindi, zemini olmayan bir okyanus gibiydi. Bunun üzerinde durmayı reddetse de, kendisi için obluda'dan daha tehlikeli bir adamın dudaklarından dökülen doğduğu ismin sesinden hem korkuyor hem de arzuluyordu.

Dizginleri Gitta'nın boynuna geçirdi ve ona doğru şaklattı. "Hadi, tatlı kız. Seni arabaya bağlayalım. Eve gitme vakti geldi."

O KONSEY TOPLANTISI BÜYÜK TARTIŞMALARA SAHNE OLDU.

Obluda'nın nasıl yakalanıp öldürüleceğine dair bir sürü bağırsık çağırış ve tuhaf öneriler. Hiç kimse Zigana'nın su görüşünü ve Solyom'un ölümüne dair ona verdiği görüntüleri ya da obluda'nın kendisini gördüğüne dair hesabını sorgulamadı. Konsey üyelerinden biri boğulma kâbusları gören ya da sevdiği birinin boğulmasını izleyen olup olmadığını sorduğunda, konsey salonundaki herkes elini kaldırdı. Sonrasındaki sessizlik sağır ediciydi.

"Atlar neden etkilenmedi?" diye sordu bir köylü. "Gitta'nın meydan okuduğunu söylediniz ama Gitta'ya dokunana kadar ayartılan sizdiniz."

Kalabalığın bakışları altında sıkışıp kalan Zigana sözlerini dikkatle seçti. "Sadece tahmin edebilirim ve yanılıyor da olabilirim ama bence obluda'nın söylediği ağıt özellikle belirli avları cezbetmek için söyleniyor. Sadece insanlar olmayabilir. Başka yaratıklar da olabilir, sadece atlar değil. Asıl üzücü olan insanları nasıl etkilediği."

Başka bir köylü konuştu. "Bir atı içine çekemeyebilir ama Ziga'nın anlattıkları doğruysa, o dişleri ve pençeleriyle bir atı parçalayabilir. Böyle bir şeyi suda öldürmek zor olacaktır."

Bir başkası da "O zaman karaya çıkarırız," dedi.

"Hangi yemle? İçimizden biriyle mi? Gönüllü bulmakta iyi şanslar."

Bir kadın gürültünün üzerine bağırmeden önce tartışmalar yeniden başladı. "Şarkıyı duymamak için kulaklarımızı kapatsak nasıl olur? Şapkalar, mumlar. Bunlar işe yarar."

Zigana bu kez ayağa kalktı. "Bunun o kadar kolay olduğunu sanmıyorum," dedi. "Şarkı sadece duyulmaz; hissedilir. Ruhunuza kadar. Kulaklarınızı koca bir battaniyeyle doldursanız bile şarkıyı duymaya devam edersiniz."

Baş meclis üyesi yanındaki el çanını çaldı. "Konsey bu akşam gün batımından önce Lord Frantisek ile bir araya gelerek bu obluda'dan nasıl kurtulacağımızı tartışacak. O zamana kadar kimse hava karardıktan sonra dışarı çıkmamasın. Kapılarınızı kilitleyin ve eğer sahile yakın oturuyorsanız, daha uzaktaki bir komşunuzdan sizi gece misafir etmesini isteyin. Solyom'unki gibi bir ölüm daha istemiyoruz."

Yaratığı nasıl öldüreceğimizi bulmak için zamana ihtiyacımız var." Toplantıyı kapattı ve kalabalık ne yapacaklarını tartışmak üzere küçük gruplara ayrılarak dışarıya dağıldı.

Odon ve Frishi, Zigana'nın yaşadıklarıyla ilgili daha fazla soruya maruz kalmamak ve kulübelerine ulaşmak için ana yol yerine dar bir sokaktan dolambaçlı bir yol izleyerek Zigana ile birlikte kaçtılar. Odon atları kontrol etmek için ayrılırken Frishi çay için su kaynatmaya koyuldu. Odon döndüğünde üçü de fincanlarını alıp masanın etrafında toplandı.

"Köyde Solyom'dan başka kim yakın zamanda bir trajedi yaşadı?" diye sordu.

Frishi'nin cevabı hızla geldi. "Aliz'in kocası Tabor odun keserken ayağını kaybetti. Yardım almadan yürüyemeyecek."

"Folkus ve Onri." Zigana fincanına baktı. "Bebekleri üç ay önce öldü. Onri elinden geldiğince başa çıkmaya çalışıyor. Folkus ise ruh fiçisine sıkı sıkıya yaslanmış durumda."

Odon, "Pantolonumu giymemden daha kısa bir sürede düşünebileceğimiz üç kişi var," dedi. "Ancılar obluda için verimli bir avlanma alanı."

"Ve bu, obluda'nın ağıtının etkisini saymıyor. Bir şey için üzülmeseniz bile, o şekilde hissetmenize neden oluyor." Zigana, ağıtın neden olduğu kendi karanlık düşüncelerini hatırlayınca ürperdi. "Bu sadece üzüntü değil," dedi. "Utanç da var. Aynı zamanda utancı da kullanır."

Odon homurdandı. "O zaman düşündüğümüzden daha kötü durumdayız."

Frishi fincanlarını doldurmak için ayağa kalktı ve doldururken elleri titredi. "Kumsaldan yeterince uzaklaştık mı?"

Annesine yalan söylemeden onu yatıştırmayı uman Zigana onun elini okşadı. "Sanırım öyle. Hâlâ biraz hissedebilirsin ve bir kâbus seni rahatsız ederse şaşırma ama gücünün sudan bu kadar uzağa yayıldığını sanmıyorum." Haklı olması için dua etti.

ONLAR KURTULMUŞ OLABILIRDI AMA DİĞERLERİ . ZIGANA DINLEDİ

Gitta ve Voreg ahırda kişniyor ve onları sakinleştirmek için nafîle bir çabayla Odon'a iki kez ahırlarına kadar eşlik etti. İkinci ziyaretinde, Gitta arka toynaklarını yeni onarılan ahır kapısına çarpınca, Odon ahırın çatı katında uyumaya karar verdi. "Belki bu onları rahatlatır," dedi. "Annenin yanında kal ve nöbet tut."

İki kadın da kâbus görmüyordu ama bunun tek nedeni ikisinin de uyumamasıydı. Çaydanlıklar dolusu çay içtiler ve Odon'un onaylamamasına rağmen ahıra birkaç kez gittiler. Sabah olduğunda yorgunluktan bitap düşmüşlerdi ve atlar da kısa sürede huysuzlaşmıştı.

Zigana'nın en son istediği şey trolle avlanmaktı ama karides sezonu yakında sona erecekti ve boşa harcanan bir gün daha az yiyecek ve yiyecek almak için daha az para anlamına geliyordu. Ön pencereden dışarı bakarken Frishi'nin hazırladığı kahvaltıyı yedi. Köyün üzerinde soğuk bir sis asılı duruyordu ve güneş, ağır bulutlardan oluşan alçak bir tavanın arasından göz kırpan zayıf bir parıltıdan başka bir şey değildi.

"Her karides avlamak için berbat bir gün," diye homurdandı Odon.

Gerçekten de . Ve daha da kötüleşti. Trollerden biri kumların üzerinde bir bebek battaniyesi buldu, bir diğeri ise kıpkırmızı bir saç kurdelesini. Zigana ve Odon ellerini suya daldırdılar ve bu kez Odon da Zigana'nın gördüğü görüntüleri gördü. Zihninin gözünün önünden sahneler geçerken sessizce hıçkırdı.

Obluda sadece Folkus ve Onri'yi değil, Csilla adında, henüz on beşinde bile olmayan bir kızı da ayartmayı başarmıştı.

"Neden Csilla?" diye sordu Odon'a.

Solgun ve sarsılmış bir halde ıslak gözlerini sildi. Omuzları umutsuz bir omuz silkmeye kalkıp indi. "Neden herhangi biri?"

Tüm köy günün geri kalanında yas tuttu ve Gri'nin gizli derinliklerinde bir yerlerde obluda avını mideye indirdi ve sefaletin kokusunu zevkle içine çekti.

Lord Frantisek Jolen olmadan ziyaret etti ve her aileye kalede sığınak teklif etti. "Barınak olarak kullanabileceğimiz yedek depo odalarımız ve bailey'in bir kısmı var. Orada hiçbirimiz obluda tarafından ayartılmadık."

"Neden olmasın?" diye seslendi bir köylü. "Kayalığın üzerine tünemişsiniz, tam Gri'den yükseliyorsunuz."

Andras'ın bakışları cevap vermeden önce bir an için Zigana'ya kaydı. "Bir avlanma alanı buldu ve bölgesini belirledi. Elinin altında kolay bir yemek olduğunu bilirse oradan ayrılmayacaktır. Eşyalarını topla; kaleye gel. Eğer orada olmazsanız, şimdilik daha içerilere gidin."

"Kaçmak istemiyorum!" dedi başka bir adam. "O şeyi öldürmek istiyorum!" Bir "evet" korusu onun ifadesine eşlik etti.

"Hepimizin var," diye yanıtladı Andras, "ama uyuyamazsan plan yapamazsın."

Kaleye dönmeden önce daha fazla soruya cevap verecek kadar uzun süre kaldı. Zigana onu tam atını ana yoldaki son evin önünden geçirirken yakaladı.

"Lordum, bekleyin."

Durdu. "İmre Hanım." Sesi artık Tunde'yle birlikte onu sahilde bıraktıkları zamanki kadar tiz değildi ve gözleri sıcaktı.

"Jolen nasıl? Ve Tunde?"

"İyiler. Güvendeler." Pişmanlık dolu bir iç geçirdi. "Neredeyse unuttuyordum. Jolen derhal kaleye gelmeni emretti."

Zigana bir attı. "O konuda hiç değişmemiş. Her zaman bana emirler yağıdırıyor."

"Ve tahminimce tek kelimesini bile dinlemiyorsun?" Sert yüzü

Biraz rahatladı, ağzının etrafında bir gülümseme hayaleti dolaşıyordu. "Tek bir kelime bile."

"Ona mesajı iletceğimi söyledim; itaat edeceğinizi garanti edemem."

Zigana diğer birkaç adamla birlikte duran Odon'a baktı, ne yapılacağını tartışıyorlardı. "Lütfen kız kardeşime ona teşekkür ettiğimi, onu özlediğimi ve benimle ilgili düşüncelerini takdir ettiğimi söyleyin, ancak şatoya gelmeyeceğim."

Andras'ın kaşları indi ve dudakları inceldi. Bu bakış onun köşeli yüz hatlarını sertleştirmiş, burnunun gagasını ve elmacık kemiklerinin kesikliğini vurgulamıştı. "Şu anda Ancılar'ın ne kadar güvensiz olduğunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, hanımefendi."

"Hayır lordum, ama babam atları bırakmaz. Annem de onu bırakmayacak ve ben de hiçbirini bırakmayacağım." Gözlerini onunkilerle buluşturmadan önce ayakkabılarına baktı. "Biz bir aileyiz," dedi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, şatoya doğru yolculuğuna devam etmeden önce başka bir şey söyleyeceğini düşünmedi. Yanılmıştı. "Tunde böylesine sadık bir kız olursa şanslı bir baba olacağım." Sözsüz bir vedayla çenesini eğdi ve yola koyuldu.

Andras gider gitmez Odon da ona katıldı. "Lord Hazretleri ne istiyormuş?"

"Jolen'den beni yanına çağıran bir mesaj ilettiler. Reddettim ve ona teşekkür ettim."

"Kabul etmeliydin, Ziga."

"Böyle bir davet alsaydınız bizi burada bırakır mıydınız?"

"Hayır."

"O zaman neden ?"

Odon rahatlatıcı bir el ile onun omzunu sıktı. "Hadi o zaman. Bugün trolle avlanmayacağız. Hava düşmanca, su ise daha da düşmanca. Obluda'nın şu anda orada olmaması umurumda değil. Ne ikimizi ne de atları riske atmayacağım."

Eve döndüklerinde evin kadınlarla dolu olduğunu ve Frishi'nin ölülerin ailelerine bir şeyler yapmaları ya da getirmeleri için siparişler dağıttığını gördüler. Zigana, annesi ve birkaç komşusu için ayak işlerine bakan kız oldu ve sonraki saatlerini çeşitli evlere mesajlar ve sepetler götürerek geçirdi. Ailelerden bazıları Lord Hazretleri'nin kaleye sığınma teklifini kabul etmiş ve arabalarına bazı eşyalarını yüklemişti. Diğerleri onun önerdiği gibi daha iç bölgelere taşınmayı planlarken, Zigana ve ailesi gibi geri kalanlar kalmayı tercih etti.

Güneş batarken ve gece bastırırken evin içinde değerli yağdan kandiller yaktılar. Akşam yemeği sakın geçti ve sadece Odon yemeğini tabağının bir tarafından diğer tarafına itmekten fazlasını yaptı. Yemeğini bitirdiğinde ayağa kalktı ve "Ben ahıra gidiyorum. Yine çatı katında uyuyacağım. Gitta'yı sakın tutabilirsem tutarım."

"Gece boyunca seni kontrol edeceğim," diye söz verdi Zigana. "Hem o hem de Voreg yaramazlık yaparsa yardıma ihtiyacın olabilir."

Ev, obluda'nın şarkısına karşı ahırdan daha fazla koruma sağlamıyordu ama Zigana'ya sanki babasının eşikten geçip kapıyı arkasından kapattığı anda tehlikeye atıldığını görmüş gibi geliyordu.

"O iyi olacak, Ziga," dedi Frishi, pencereden dışarı bakarken ve elleriyle önlüğünü sıkarken sesi sakindi.

"Biliyorum anne." Yalan söyledi. Bilmiyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca bazen tek başına, bazen de Frishi ile birlikte Odon'u ve atları kontrol etmek için birkaç kez ahıra gitti. Gitta onu her gördüğünde mırıldandı. Huzursuzca yeri eşelemenin ötesinde, ahırında durdu ve Zigana'nın ona sarılmasını ve okşamasını memnuniyetle karşıladı. Dışarıda kalmak istemeyen Voreg de aynı şekilde onu dürttü ve Odon ahırın köşesindeki saman yatağından gözlerini devirdi.

"Bütün bu şımarıklıklara çok alışacaklar ve bunu beklemeye başlayacaklar," diye homurdandı. "Eve dön ve yat, Ziga. Bütün bu ziyaretlerle beni ve kısrakları ayakta tutuyorsun."

Son gezisinden döndüğünde Frishi'yi uyurken buldu, başını kollarına dayamış, masanın üzerine yığılmıştı. Zigana yatak odalarından bir battaniye aldı ve annesinin omuzlarına örttü. Kendisi de gözleri ağırlaşmıştı ama neredeyse hiç uyumadığı önceki sonra bile uyuyamamıştı. İçini bir korku kaplamıştı. Bu sefer kim obluda'nın şarkısına ve zorlamasına itaat edecek, sörfün içine girecek ve yutulacaktı?

Frishi'nin yanındaki banka oturdu ve lambadaki sarı alevin cam kafesinde titreyip gerilmesini izledi. Lambanın ışıltısı gözlerinin önünde bulanıklaştı ve alevin her titreşiminde göz kapakları aşağı kaydı.

Yüksek sesli bir çığlık onu uyandırdı ve neredeyse banktan düşüyordu. Yanında Frishi hafifçe horlayarak uyuyordu. Battaniyesi omuzlarından kayarak yerde birikmişti. Zigana tökezleyerek ayağa kalktı, gözleri kamaşmış ve kafası karışmıştı. Ahırdan gelen bir başka öfkeli kişneme sesi, kıyıdan köye doğru yuvarlanan korkunç ağıtın yükselip alçalan sesini neredeyse bastırıyordu. Korku uyuşukluğu kovdu ve Zigana evden doğru fırladı. Gitta ahırında bir kez daha debelendi, tehdit kokusunu içine çekmek için başını savurdu ve ahır kapısına sert bir tekme atarak ona meydan okudu. Yanı başındaki Voreg homurdandı ve başını iki yana salladı, kulaklarını

barajının tedirginliği karşısında başını salladı.

"Baba," diye seslendi Zigana, ahırın gölgeleri arasında onu arıyordu. Odon gitmişti.

DEV KISRAK KUMSALA VE SUYA DOĞRU SAVRULDU.

durakladı, panik içindeki sürücüsü boğazı kadar bağırdı.

"Baba! Odon!" Zigana ısıklık çalarak Gitta'ya bir komut verdi ve onu sağa, kalenin kayalıklarına doğru gönderdi. Yüksekte tuttuğu lambanın ışığı, beyaz şapkalı dalgaların tepesinde parıldayan bir yolu aydınlatıyordu. Diğer elinde babasının zıpkınını tutuyordu, eve geri döndüğünde elindeki tek silah buydu ve dehşete düşmüş annesine yerinde kalması için yalvarıyordu.

"Baba! Cevap ver bana!"

Sahile doğru yapılan çılgınca koşudan bir şey çıkmadı. Köy yolundan kum tepelerine doğru tökezleyen bir Odon yoktu. Kum tepeleri bomboştu ve şu ana kadar Gri de öyle.

"Baba!" diye sesi kısılana kadar bağırdı.

Lambasının salınımı suyun içinde yavaşça hareket eden bir şeklin üzerine ışık saçıyordu. Odon.

Zigana onun adını haykırarak durmasını istedi ve kıyıya dönmesini emretti. Topuklarını Gitta'nın yanlarına vurdu ve kısrağın Odon'a doğru savruldu.

Derinliklerden fırlayan iskeletsi bir şekil, kemikli elleri ve dizleri üzerinde dalgaların üzerinde dengede durmaya çalıştı. Odon'a doğru sürünen obluda'nın ağzından iğrenç bir ağıt döküldü. Gitta suyun derinliklerine daldı ve öfkesini haykırdı. Bir dalga Zigana'nın elindeki lambayı söktü ve Odon'a giden yolu aydınlatmak için sadece ince ay ışığı iplikleri kaldı.

Gitta'nın seslerine bir at kişnemesi daha katıldı. Andras, daha hafif ve hızlı hareket eden doru atıyla Odon'un diğer tarafındaki suya daldı.

"Babanı getir, Ziga!" Andras kükreyerek bir sopa salladı. "Ben obluda'yı savuşturacağım."

Obluda, birden fazla potansiyel kurban bulduğunu görünce zafer çılgınlıkları attı.

Zigana'nın babasına bağırması boşunaydı. Bir uyurgezer gibi dalgaların arasında çırpınıyor, kendisine doğru hızla ilerleyen canavarın büyüüne kapılıyordu. Gitta ona obluda'dan önce ulaştı. Zigana gömleğini kavradı ve onu atın yanına doğru çekti.

Odon sanki biri onu yumruklayarak uyandırmış ve yanlışlıkla bir ağız dolusu deniz suyu yutmuş gibi titredi. Ardından bir boğulma nöbeti geldi ve bir dalga onu neredeyse Zigana'nın elinden kurtarıyordu. Zigana parmaklarını acı içinde tuttu.

"Baba!" diye bağırdı onun şaşkın yüzüne doğru. "Gitta'ya tırman!"

"Ziga?" dedi fısıltıyla, dalgaların uğultusundan kopup gelen bir sesle. "Ata bin!"

Obluda, sanki büyüünün bozulduğunu ve kurbanının kaçma tehlikesi geçirdiğini hissetmiş gibi, öfkesini haykırdı ve kızgın bir örümcek gibi onlara doğru sıçradı.

Andras'ın atı sudan şaha kalktı, Andras hızla aşağı inerken

tuttuğu sopayı obluda'nın kemikli omzuna vurdu. Kırılğan bir çatırtı duyuldu ve ardından obluda dalgaların altında batmadan önce kendi üzerine çökerken tıslayan bir çığlık yükseldi.

Zigana babasını pençeleyerek arkasından Gitta'nın üzerine çıkmayı başardı. "Baba, iyi misin?"

"Sanırım öyle," dedi şaşkın ve kısık bir sesle. "Mızrağımla ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi, bineğinin karnına vuran dalgalara bakan Andras'ı izliyordu, sopasını kaldırmış, düşmanını ikinci kez sopalamaya hazırlanıyordu. "Öldü mü?" diye seslendi ona.

"Bilmiyorum. Onu göremiyorum."

İskelet gibi bir kol sudan çıkıp Andras'ı sırtından kaptığında koy panik içinde kişneyerek geri çekildi. Lord suya çarptı ve battı, ancak hala sopayı tutarak yüzeyi kırdı.

Obluda pençeli elini Andras'ın gövdesinde gezdirirken Zigana çığlık attı ve Gitta da öyle yaptı, giysi ve deri parçalarını da beraberinde götürdü. Andras acıyla böğürdü ve sopayı yaratığın şişkin kafasının yan tarafına indirdi. Obluda feryat etti ve Andras'ı yana fırlattı. Başındaki yarayı kavradı, canavarın parmaklarının arasından koyu sarı kan akıyordu. Obluda uluyarak suya basan, acıdan solgunlaşmış ve kan kaybından zayıf düşmüş Andras'a doğru hamle yaptı.

"Al bakalım, seni pis balık boku!" Zigana seslendi. "Burada o cılız adamdan daha çok yiyecek var!"

Ölü siyah gözler yuvalarında dönerek ona yöneldi, Andras unutulmuştu. Tısladı, sarkık dudakları geriye doğru sıyrılarak çenelerini ve mızrak ucu kadar uzun ve keskin dişlerini ortaya çıkardı. Suyu ona doğru pençeledi, perdeli parmaklarının ucu kan lekeli makaslarla dalgaları kesiyordu.

"Ziga!" Andras'ın sesi. Zigana neredeyse hıçkıra ağlayacaktı. O hâlâ yaşıyordu. Adını seslendi ve Gitta'nın geniş sırtında önce dizlerinin üzerine, sonra da ayağa kalkarken ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Dengesi sarsıldı ve kırsığın duyabileceğini umduğu bir komutu tıkladı. *Sakin ol, kızım. Kıpırdama; sabit dur.*

Obluda tekrar dalgaların üzerine tırmandığında bile kırsak kıpırdamadı, bu sefer o kadar da sabit değildi, kemikli bir omzu parçalanmıştı, böylece iskelet kolu suyun içinde sürükleniyordu. Onlara doğru yalpaladı.

Canavar yaklaştıkça Ziga'nın tüm duyuları daraldı. Andras'ın sesini artık duymuyordu ama hâlâ onu çağırdığını biliyordu. Zıpkını eline aldı, obluda aradaki mesafeyi yedikçe zaman yavaşlıyordu.

Odon ona genç yaşta zıpkınla balık tutmayı öğretmişti. Odon'un gençliğinde ve Frishi ile evlenmeden önce okyanusun derinliklerinde denizci olarak geçirdiği günlerden kalma bir hatıra olan ve ocaklarının üzerinde asılı duran zıpkın onu her zaman büyülemişti.

Uzun zaman önce verdiği talimatlar hafızasında çağladı, her kelime bir cam kıymığı kadar net ve keskindi. Obluda ığlık atarak ona doğru hamle yaptı ve Zigana tüm gücüyle zıpkını fırlattı.

Mızrak o şeyin bir deri bir kemik kalmış göğsünü deldi ve çarpmanın şiddetiyle onu geriye doğru savurdu. Obluda batarken çığlıklar aniden kesildi, hâlâ sapı peneliyor ve suyun içinde çırpınıyordu. Zigana, Gitta'nın diğer tarafındaki dalgaların içine düşerken, artık hareketsiz durmak zorunda olmayan kısırak, hızlı bir dönüşle onu ve Odon'u fırlattı.

Su Zigana'nın başının üstünü kapattı ve dibi deniz tabanına çarptı, kum girdabı onu tamamen kör etti. Bir kol ortasına dolandı ve onu sudan çıkardı.

"Geri yüz," diye bağırdı Odon onun kulağına. "Geri yüz."

Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir at ığlığı Zigana'nın kulak zarını yırttı. Gitta tepesinde şaha kalkmış, bir tonluk öfkeli bir at dağı gibi yükseliyordu. Su yüzüne çıkan obluda'nın üzerine düşmeden önce havayı penelerken ayaklarından ve toynaklarından şelaleler döküldü. Zıpkının sapı bir ıra parçası gibi kırıldı. Gitta tekrar ayağa kalktı ve o kocaman ayaklarını dalgalara defalarca meydan okurcasına kişnedi. Öfkeli trolcü kısırak obluda'yı diş ve kemik parçalarından başka bir şey kalmayınca kadar parçalayıp sarı bir kan tabakası üzerinde yüzdürürken, bir başka kişneme de onunkiyle eşleşti-Andras'ın koyunu cesaretlendiriyordu.

"Andras nerede?" Dalgalar etraflarında ve üzerlerinde yuvarlanırken Zigana babasına sarılarak ağladı. "Lord Frantisek nerede?"

"Burada," diye cevap verdi bir ses. Andras koyunun omzuna yaslandı, göğsünden akan kan deniz tarafından yıkandı ve tekrar akmaya başladı. "Bui'ye binemem ama sudan çıkmak zorundayız. Obluda'nın daha önce kovaladığı avcılar geri dönecektir. Sadece tekrar güvenli olduğu için değil, aynı zamanda çok fazla kan kokusu aldıkları için."

Haklıydı ve etraflarını saran, tanıdık ama obluda'dan daha az tehlikeli olmayan farklı bir açlığı hissettiğinde yeni bir panik başladı. O ve Odon, Gitta'yı almadan önce Andras'ın atına binmesine yardım etti.

Odon kısırağın yelesini ve dalgaların yükselişini kullanarak atını sırtına aldı ve Zigana'yı arkalarından çekti. Tıpkı insan binicileri gibi atlar da kendilerine doğru gelen yırtıcıları sezmiş gibiydi ve hiç vakit kaybetmeden kıyıya doğru koşmaya başladılar.

İnsanlar onları karşılamak için kum tepelerinin üzerine döküldü. Odon Gitta'nın üzerinden atladı ve Frishi kendini onun kollarına atarken yakalamak için hazırlandı, aynı hem gülüyor hem de ağlıyordu. Damlayan Zigana'yı da kucağına sürükledi ve üçü birbirlerine sarılıp ağladılar. Tezahüratlar, kucaklaşmalar ve Lord Frantisek'i evlerine götürmek ve yaralarını sarmak için gönüllü olan çok sayıda kadın vardı.

Zigana onu köye sürüklemekten önce yakaladı. Kan

Obluda'nın açtığı yaralardan gelen kan damlaları yavaşlamıştı ama Andras'ın yüzü hâlâ solgundu ve ayaklarının üzerinde biraz sallanıyordu.

"Bizi kurtardın," dedi ve teşekkür etmek için adamın ellerinden birini tutup alnına götürdü. "Sen olmasaydın, babam ve ben orada ölmüş olacaktık. Ve Gitta da."

Boğulmuş bir fareden daha dağınık ve bir ceset kadar beyazdı ama gri bakışları sıcaktı. "İyiliğimin karşılığını verdin. Senin sayende hayattayım. Borç falan yok İmre Hanım."

Onun elini sıktı, kendi eli kadar güneşte kızarmış ve çok daha zarıftı. "Denizdeyken bana Ziga derdin. Hâlâ diyebilirsin. Sonuçta biz bir aileyiz." Bu hem sevinç hem de pişmanlıkla söylenmiş bir kabullenmeydi.

Elini ağzına götürdü ve parmaklarını öptü. "Ziga," dedi ve sanki dua eder gibi adını mırıldandı. "Yakında tekrar buluşacağız." Çenesini iterek Gitta'yı işaret etti. "Dünya iyi bak. O olağanüstü biri."

AY KUM TEPELERİNİN ÜZERİNDE PARLIYORDU VE TUZLU OTLAR FISILDIYORDU

Dinlemeye sabrı olan herkese tutarsız sırlar.

Zigana Gitta'nın üzerine oturdu ve kıyı şeridi boyunca ileri geri yuvarlanan gece gelgitine baktı. Frishi artık onu neden her gece sahile gittiği konusunda sorgulamıyordu. Zigana bunu kendisinin de açıklayabileceğinden emin değildi. Sadece ve sadece dalgaların sesini duyma ihtiyacı; dalgaların yuvarlanışını görmek ve altındaki kahraman, yiğit kırsığının düzenli nefes alışını hissetmek; bunlar onu bir şekilde rahatlatıyor, geceleri uyumasını sağlıyordu.

Bir sırt yüzgecinin gölgesi suyu yararak kıyıya paralel ilerledi ve dalgaların altında battı. Altı haftadır ne kâbuslar ne de köylüleri ölüme sürükleyen deniz örümcekleri vardı ama Gri hâlâ geceleri bir kara canlısına göre değildi ve Gitta kuru toprağın güvenli mesafesinden dalgaların sesini dinlemekten memnundu. Karides sezonu bu yıl için sona ermişti ve yakında Gitta'nın gücünü başka bir işe yöneltecekti çünkü kış bastırmış ve hava insanın ciğerlerini her soluduğunda dondurmuştu.

Sudan uzak bir zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ama çok uzun değil. Deniz suyu damarlarında kanla birlikte dolaşıyordu, tıpkı Gitta'da olduğu gibi. Bir ışık titreşimi bakışlarını kayalığa ve kayalığın tepesine tünemiş kaleye çevirdi. Ya bir ocaktan ya da bir lambadan gelen altın ışıltısı bir pencereyi dolduruyordu. Taş duvarların ardında bir yerlerde, büyüleyici bir gülümsemeye sahip cesur bir adam babasının günahları yüzünden sürgün edilmeyi bekliyordu. Zigana onu çok sık düşünmemeye çalıştı ve mümkün olduğunda ondan uzak durmak için elinden geleni yaptı. Biri diğerinin kocası için, özellikle de kız kardeşinin kocası için ayağa kalkmazdı. Zigana

çağırın parıltıdan uzağa bakmaya zorladı kendini.

Gitta homurdandı ve ağırlığını bir toynağından diğerine kaydırđı. Zigana ipucunu aldı. "Eve dönmeye hazır mısın, aşkım?" Kısarak mırıldanarak onayladı ve Zigana Gri'ye sırtlarını dönmeleri için komut verdi.

Arkalarında dalgalar yuvarlanıyor, mırıldanıyor ve uzaklarda -sadece derin su gemilerinin duyabileceğı yerlerde- bir şeyler şarkı söyleyip karanlık düşler örüyordu.

~END~

Sevgili okuyucu,

Umarım Wraith Krallarının dünyasında geçen bu kısa romanı beğenmişsinizdir. WK serisinin zaman çizelgesinde Gece Gelgiti, Radiance ve Eidolon arasında yer almaktadır. Andras, Zigana ve korkusuz Gitta, gelecekteki Parias Kralı (Wraith Kralları, Kitap #5) adlı roman uzunluğundaki hikayede ana karakterler olarak yeniden ortaya çıkacaklar. Onları tekrar ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum.

Best,
Grace

Yazar Hakkında

Grace Draven, kocası, çocukları ve büyük, şapşal köpeğiyle Teksas'ta yaşayan bir Louisiana yerlisidir. Hikâye anlatmayı ezelden beri seviyor ve kurgusal kötü çocuk hayranı. Romantic Times Reviewers Choice tarafından 2014 ve 2016'nın En İyi Fantastik Romanı kazanmıştır ve USA Today Çok Satanlar listesinde yer almaktadır.

[Grace ile Facebook'ta tanışın!](#)

Grace Draven tarafından yazılan başlıklar

WRAITH KRALLARI

[PARLAKLIK](#)

[EIDOLONU](#)

İPPOS KRALI (2018)

**THE FALLEN EMPIRE TRILOGY (Penguin/Ace) PHOENIX
UNBOUND**

KARGALAR DÜNYASININ EFENDİSİNDEN

[Kargaların Efendisi](#)

[Kara Kanatların Fırcası](#)

[Yıldırım Tanrısının Karısı](#)

[İçimizdeki Işık](#)

DİĞER HİKAYELER

[Yalvar Bana](#)

[All the Stars Look Down \(Sunday's Child\)](#) [Azalan](#)

[Ayın Altında](#)

[Taç ve Krallık İçin Pazarın Çocuğu](#)

[/ Hel in KralWyvern'](#)

[Ölümsüz Kral Dikenlerin](#)

[ve Kutsal Tanrıların Aşığı](#)

BENİMLE BAĞLANTI KURUN:

[web sitesi: gracedraven.com](#)

[Facebook: facebook.com/grace.draven](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.